

ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สาธารณรัฐเกาหลีและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี กับความมั่นคงแห่งชาติของประเทศไทย

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร. ดำรงค์ ฐานดี

พ.ศ. 2556

เอกสารประกอบการบรรยายแก่นักศึกษาหลักสูตร การป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.) รุ่นที่ 55
ประจำปี พ.ศ. 2555-2556 ณ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
วันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2556

สารบัญ

คาบสมุทรเกาหลีกับความมั่นคงของประเทศไทย	2
ภาคผนวก 1 ผู้นำเกาหลีเหนือคนใหม่	14
ภาคผนวก 2 การเลือกตั้งประธานาธิบดี ปี 2012 ของเกาหลีใต้	33
ภาคผนวก 3 ปฏิทินการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์และขีปนาวุธของเกาหลีเหนือ	55

คาบสมุทรเกาหลีกับความมั่นคงของประเทศไทย

เกริ่น

เกาหลีเหนือได้ทดลองระเบิดนิวเคลียร์ใต้ดินเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013 ก่อให้เกิดแรงสั่นสะเทือนราว 5.1 แมกนิจูดขึ้นทางตอนเหนือของประเทศ ครั้งนี้นับเป็นครั้งที่ 3 ที่ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีได้ดำเนินการทดลองอาวุธที่มีอำนาจการทำลายล้างสูง (weapon of mass destruction – WMD) ท่ามกลางเสียงคัดค้านจากหมู่ประชาคมนานาชาติที่เรียกร้องให้ประเทศนี้ยุติการปฏิบัติการและล้มเลิกโครงการเพื่อให้คาบสมุทรเกาหลีเป็นเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ อันจักก่อให้เกิดสันติภาพและความมั่นคงปลอดภัยในเอเชียและโลกทั้งมวล

ปัจจุบัน เกาหลีเหนือได้ชื่อว่าเป็นประเทศมหาอำนาจทางนิวเคลียร์ แม้ว่าประเทศตะวันตกจะปฏิเสธสมญานามนี้ก็ตาม ทั้งนี้เพราะมีความสามารถในการผลิตและทดลองจนได้รับความสำเร็จมาแล้วหลายครั้ง ได้เพิ่มขนาดและพลังอำนาจในการทำลายสูงขึ้นไป การทดลองระเบิดนิวเคลียร์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 2006 ด้วยขนาด 1 กิโลตัน ครั้งที่สองปี ค.ศ. 2009 ขนาด 2 กิโลตัน และในครั้งนี้ ขนาด 6-7 กิโลตัน (เมื่อเทียบกับระเบิดที่สหรัฐอเมริกาทิ้งที่เมืองฮิโรชิมา ในปี ค.ศ. 1945 ซึ่งมีขนาดถึง 15 กิโลตันนั้น ถือว่าเล็กกว่าหนึ่งเท่า)⁽¹⁾ นั้นหมายถึงสมรรถนะที่เกาหลีเหนือได้พัฒนาอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา อันเป็นที่หวาดหวั่นแก่ประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาธารณรัฐเกาหลีที่ “รัฐครอบครองอาวุธนิวเคลียร์” ประเทศนี้ได้ประกาศอย่างชัดเจนว่า “จะถล่มให้เป็นจุล” และญี่ปุ่นซึ่งจะได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

พลังอำนาจของ WMD ของโสมแดงก่อให้เกิดความหวาดหวั่นแก่สหรัฐอเมริกาที่ตระหนักว่า เกาหลีเหนือมีความสามารถยิงขีปนาวุธพิสัยไกลไปถล่มถึงดินแดนของตนได้ ดังนั้น สหรัฐฯ จึงเป็นหัวหอกสำคัญโจมตีประเทศโสมแดงที่ยังจรวดปล่อยดาวเทียมขึ้นสู่วงโคจรโลกเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 2012⁽²⁾ ที่เกาหลีเหนือได้รับความสำเร็จในการพัฒนาเทคโนโลยีประเภทนี้ โดยถือว่าเป็นการยั่วยุครั้งร้ายแรง (อีกครั้งหนึ่ง) ซึ่งสหรัฐฯ ระบุว่า เป็นการทดสอบการยิงขีปนาวุธพิสัยไกล และสามารถพัฒนาติดอาวุธนิวเคลียร์ที่มีเป้าหมายลงไปที่ดินแดนของสหรัฐอเมริกา

การลงโทษเกาหลีเหนือ

จุดอันตรายของโลกยุคปัจจุบันที่อาวุธ WMD ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องมีอยู่ 2 จุด นั่นคือ ที่อิหร่านและที่เกาหลีเหนือ ทั้งสองประเทศได้รับฉายาว่าเป็นประเทศเกร (รวมถึงอิรักในยุคของอดีตประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช - จากคำกล่าวของอดีตประธานาธิบดีจอร์จ บุชแห่งสหรัฐอเมริกา) เพราะถือว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงปลอดภัยของโลก สภาความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติ (UN. Security Council – UNSC) ได้ลงมติเป็นเอกฉันท์หลายครั้งหลายคราในการประณามการครอบครองอาวุธร้ายแรงและประกาศบทลงโทษด้วยการคว่ำบาตรห้ามการค้าขายกับประเทศทั้งสอง และแม้แต่จีน - ประเทศที่เป็นมิตรแท้กับเกาหลีเหนือก็คัดค้านอย่างแข็งขันมิให้เกาหลีเหนือทดลองระเบิดนิวเคลียร์และร่วมกับ UNSC ลงมติประณามการกระทำของเกาหลีเหนือหลายครั้ง⁽³⁾ (แต่จีนมักไม่ออกเสียงคว่ำบาตรต่อเกาหลีเหนือดังเช่นประเทศอื่น ๆ) แต่มติการประณามและการคว่ำบาตรทุกครั้งแทบไม่ส่งผลให้เมืองโซมแดงยุติการกระทำที่ยั่ว มิหนำซ้ำ เกาหลีเหนือยังเหย้าหยันมติขององค์กรดังกล่าวด้วยการทดลองยิงขีปนาวุธอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 หรือตลอดยุคการปกครองของนายคิม จองอิล และเพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้นในยุคของนายคิม จองอึน (ดูภาคผนวก – ปฏิทินการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์และขีปนาวุธของเกาหลีเหนือ)⁽⁴⁾

นักวิเคราะห์ต่างให้เหตุผลถึงสาเหตุที่เกาหลีเหนือเพิกเฉยต่อการประณามและการคว่ำบาตรของ UNSC ว่า เป็นเพราะความดีใจ ความทะเยอทะยาน และความเห็นแก่ตัวของผู้นำและเหล่ากลุ่มวงในที่ต้องการยกระดับสถานภาพของประเทศในสูงขึ้น และเป็นการสร้างบารมีให้แก่ตระกูลคิมที่ครอบครองอำนาจมายาวนานนับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งประเทศ กล่าวคือ นายคิม อิลซุง – รุ่นปู่ (ถึงแก่อสัญกรรมในปี ค.ศ. 1994) นายคิม จองอิล – รุ่นพ่อ (ถึงแก่อสัญกรรมในปี ค.ศ. 2011) และนายคิม จองอึน – ผู้นำในปัจจุบัน จนมีการขนานนามว่าเป็น ราชวงศ์คิม แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี ดังนั้น การสร้างเสริมบุคลิกแห่งความเป็นเลิศทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและการทหารแก่ผู้นำจึงเป็นวาระแห่งชาติที่จะต้องพึงกระทำ แม้ว่าจะได้มาบนความทุกข์ทรมาน ไร้ทั้งปัจจัยพื้นฐานในการดำเนินชีวิต และจิตวิญญาณของสิทธิเสรีภาพอันพึงได้ของประชาชนก็ตาม บัลลังก์ของตระกูลคิมจะต้องโดดเด่นและคงอยู่ภายใต้นโยบาย “กองทัพเป็นลำดับที่หนึ่ง” (Military-First policy) ที่เป็นนโยบายสำคัญที่สุดของชาติคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือประเทศนี้ ดังนั้น จากเหตุผลดังที่เพิ่งกล่าวถึงข้างต้นได้นำไปสู่การโจมตีของโลกตะวันตกและเกาหลีใต้ต่อการเมืองการ

ปกครองในระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของรัฐสังคมนิยมเกาหลีเหนืออย่างต่อเนื่อง รวมทั้งมีการทำนายอีกว่า รัฐเกาหลีเหนือกำลังจะล่มสลายเพราะจะมีการแย่งชิงอำนาจกันภายในและการลุกฮือของประชาชนที่อดหยากยากไร้ครั้งใหญ่ในเร็ววันนี้

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ในเกาหลีเหนือกลับไม่เป็นไปตามคำทำนายทายทักของเหล่าผู้นำและสื่อมวลชนตะวันตก โดยไม่มีปัจจัยใดสอดคล้องว่า ประเทศเกาหลีเหนือกำลังเสื่อมถอยทั้งในด้านพลังอำนาจทางการเมืองของผู้บริหารประเทศและด้านความเข้มแข็งในการพัฒนาและการแพร่กระจายอาวุธ WMD แม้แต่น้อย ในทางตรงกันข้าม โครงสร้างทางการเมืองมีความมั่นคงมากขึ้นแม้ว่าผู้นำที่มีอายุน้อย คิม จองอึนจะเพิ่งขึ้นครองตำแหน่งในเดือนปลายปี ค.ศ. 2011 ด้วยวัยไม่ถึง 30 ปี และขาดประสบการณ์ในการบริหารประเทศและกองทัพ เขาก็ได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่า ความเยาว์วัยและด้อยประสบการณ์มิได้เป็นอุปสรรคในการเป็นผู้นำประเทศ อีกทั้งเขายังแสดงออกถึงความเข้มแข็งและชาญฉลาดตลอดระยะเวลากว่า 1 ปีที่ดำรงตำแหน่ง มีหน้าซ้ำ ยังได้สร้างความกังวลใจให้แก่ชาติมหาอำนาจ เช่น สหรัฐฯ ยุโรป ญี่ปุ่น และความหวั่นไหวในคำขู่อื่นๆ แก่เกาหลีใต้ – ประเทศเพื่อนบ้านที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าเกือบ 10 เท่าตัว

เกาหลีเหนือ: ตัวการก่อการร้ายหรือเพื่อความอยู่รอด

เมื่อพิจารณาถึงเหตุและผลของพฤติกรรมของเกาหลีเหนือ และการปรับตัว/การชำระอยู่อย่างเหนียวแน่นของรัฐสังคมนิยมแห่งนี้แล้ว เราอาจจำเป็นต้องมองสถานการณ์ไปอีกแนวหนึ่ง ซึ่งอาจแตกต่างจากมุมมองของสื่อมวลชน/ผู้นำตะวันตกที่มุ่งโจมตีเกาหลีเหนืออย่างไม่เป็นธรรม ทั้งนี้อาจเป็นไปตามคำกล่าวอ้างของเกาหลีเหนือที่ว่า “ชาติตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกาต้องการให้เราไปคุกเข่า รับประทานอาหารที่พวกเขาต้องการ... ซึ่งไม่มีวันเป็นไปได้... เพราะชาติเราก็ยิ่งใหญ่ มีศักดิ์ศรี และเก่งกาจไม่แพ้ชาติใดๆ ในโลก”⁽⁵⁾ นั่นหมายความว่า เพราะเกาหลีเหนือไม่ยินยอมเป็นพวก ก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นตัวการก่อการร้าย และพฤติกรรมที่แสดงออกมักจะถือว่าเป็นการขู่ขู่ (provocation) ภัยคุกคาม (threat) และสร้างความไม่มั่นคงต่อภูมิภาคและต่อโลก ดังนั้น จึงใช้มาตรการการลงโทษด้วยวิธีการต่างๆ นานา รวมทั้งการใช้มติของ UNSC ในการประณามและการคว่ำบาตรในระดับต่างๆ ต่อเกาหลีเหนือ

ส่วนมุมมองอีกด้านหนึ่งนั้นได้แก่ เพื่อความอยู่รอดของชาติ ที่เกาหลีเหนือพยายามทุกทางที่จะแสวงหา “ที่ยืน” บนสังคมประชาคมนานาชาติ ที่ยืนนี้หมายรวมถึงอุดมการณ์และเป้าหมายของชาติที่สังคมนี้ปรารถนาที่จะก้าวไปให้ถึง และยืนอยู่ด้วยความมั่นคง เต็มเปี่ยมไปด้วยเกียรติยศและศักดิ์ศรีในยุคปัจจุบัน ทั้งนี้ ในอดีตเกาหลีเหนือถูกยึดครองจากญี่ปุ่น (ค.ศ. 1910-1945) ต้องเอนเอียงรับอุดมการณ์ทางการเมืองในระบบคอมมิวนิสต์จากมาร์กซ์และเลนินภายหลังการก่อตั้งประเทศ ต่อมา เมื่อสหภาพโซเวียต (ยุคนั้น) และจีนต่างเปลี่ยนจุดยืนในทศวรรษ 1970 เกาหลีเหนือจึงประกาศตนเป็นอิสระ และชูเปียงยางให้เป็นศูนย์กลางคอมมิวนิสต์โลกด้วยลัทธิฟิ่งตนเองจูเซ และยืนหยัดยึดมั่นในการสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ที่สมบูรณ์แบบ รวมทั้งส่งออกกลัทธิการปลดแอกไปสู่ดินแดนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเกาหลีใต้ที่ประชากรสืบเชื้อสายมาจากรากเหง้าเดียวกัน โดยเกาหลีเหนือได้กล่าวหาเกาหลีใต้ว่า “เป็นรัฐบาลหุ่นของสหรัฐฯ ที่จะต้องถูกปลดโซ่ตรวนจากลัทธินิยมเพื่อให้พี่น้องร่วมสายเลือดเป็นอิสระ...”

อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์ของเกาหลีเหนือที่มีพื้นที่ทำกินเพียงร้อยละ 30 ส่วนที่เหลือเป็นเทือกเขาสูง ไม่อาจทำการเพาะปลูกได้ นอกจากนั้น อากาศยังหนาวเหน็บในช่วงฤดูหนาวของทุกปี (มีสถิติที่อุณหภูมิต่ำสุดถึง -43 องศาเซลเซียส ทางตอนเหนือของประเทศ) ทำให้เกาหลีเหนือต้องพึ่งพาเงินในด้านอาหารในยามที่ประเทศประสบกับน้ำท่วม เรือสวนไร่นา (เช่นในระหว่างปี ค.ศ. 1990-1994) และฝนแล้ง (เช่นในปี ค.ศ. 1994-1998) หรือเกิดเหตุพิกขภัยครั้งร้ายแรงที่สุด ก่อให้เกิดความขาดแคลนอาหารในบ้านเมืองนับเป็นเวลานานเกือบหนึ่งทศวรรษ ส่วนสินค้าที่ผลิตได้และนำรายได้เข้าประเทศอย่างเป็นทางการก็เป็นกำกัคือ อาวุธ เพราะไม่ต้องใช้พื้นที่ในการผลิตที่กว้างขวางดังเช่นการเกษตรกรรม แต่ก็ต้องลักลอบขายให้กับกลุ่มนอกกฎหมาย และประเทศต้องห้ามทั้งหลาย ดังนั้น ความยากจนจึงปรากฏอยู่ทั่วไป ประชาชนประสบกับการขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรงจนมีผู้ล้มตายจำนวนหนึ่ง ส่วนโรคขาดอาหารเกิดขึ้นกับเด็กและคนชราอย่างกว้างขวาง

การทดลองยิงขีปนาวุธและการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ก็เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ทำให้ “ลูกค้า” มองเห็นประสิทธิภาพและพลังการทำลายล้างของอาวุธ WMD ที่เกาหลีเหนือได้พัฒนาขึ้น ดังนั้น คำสั่งซื้อจึงมีเข้ามาอย่างต่อเนื่อง แม้ว่า UNSC จะคว่ำบาตรและห้ามการซื้อขายอาวุธกับเกาหลีเหนือตลอดมาก็ตาม แต่การซื้อขายก็ยังคงดำเนินการอยู่ตามความต้องการของลูกค้าทั่วโลกที่ต้องการอาวุธนอกกฎหมายทุกประเภท

ประการสุดท้าย การที่เกาหลีเหนือหันกลับมาพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์อีกครั้งตั้งแต่ตอนปลายของทศวรรษ 1990 ก็เป็นเพราะความล้มเหลวของ Korean Energy Development Organization ที่ไม่สามารถช่วยสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำเพื่อแลกเปลี่ยนการยุติการสร้างโรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์ตามข้อตกลงที่จัดทำขึ้นระหว่างสหรัฐอเมริกา – เกาหลีเหนือเมื่อปี ค.ศ. 1994 (ดูภาคผนวก – ปฏิทินการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์และขีปนาวุธของเกาหลีเหนือ) ต่อมา การพัฒนาระเบิดนิวเคลียร์ได้กลายเป็นช่องทางการแลกเปลี่ยนที่เกาหลีเหนือได้รับ ทั้งทางด้านอาหาร เชื้อเพลิง และเครื่องอุปโภคบริโภคเกือบทุกครั้งที่มีการประชุม 6 ฝ่าย (ระหว่างจีน เกาหลีเหนือ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น รัสเซีย และสหรัฐฯ) อย่างไรก็ตาม เกาหลีเหนือก็ยังทำการทดลองอาวุธ WMD อย่างต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าการประชุมหกฝ่ายจะมีขึ้นหรือไม่ก็ตาม

กล่าวโดยสรุป จากมุมมองของเกาหลีเหนือนั้น การกระทำใดๆ ที่ผ่านมาและในอนาคต จะตั้งอยู่บนหลักเหตุและผลที่ประเทศของเขากำหนดขึ้น และถือเป็นพฤติกรรมที่ชอบธรรมแล้ว ด้วยเหตุนี้ ทุกสิ่งที่เกาหลีเหนือดำเนินการมาก็เพื่อความอยู่รอดของชาติ และสร้างเกียรติภูมิของชาติให้มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีเฉกเช่นประเทศอื่นๆ นั่นเอง

จีนกับเกาหลีเหนือ

ความสัมพันธ์ระหว่างจีนและเกาหลีเหนือในปัจจุบันเป็นความสัมพันธ์ที่ต่างพึ่งพาอาศัยกัน และตั้งอยู่บนพื้นฐานที่มีสถานภาพและความเคารพซึ่งกันและกัน แม้ว่าจากมุมมองของคนภายนอกจะเห็นว่าเกาหลีเหนือมักจะพึ่งพาจีนมากกว่าก็ตาม จริงอยู่ที่จีนเคยยึดครองเกาหลีเป็นมณฑลโหลางในยุคราชวงศ์ฮั่น หมิง และชิง หรือเป็นรัฐบริวารของจีน แต่จีนได้ช่วยเกาหลีเหนือรบกับทหารองค์การสหประชาชาติในสงครามเกาหลี (ค.ศ. 1950-1953) จีนช่วยปกป้องเกาหลีเหนือจากการประณามและการคว่ำบาตรจาก UNSC และจีนได้ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องอุปโภคบริโภค รวมทั้งเงินทุนในยามที่เกาหลีเหนือต้องการ นอกจากนี้จีนเป็นประเทศคู่ค้ารายใหญ่อันดับ 70 ของมูลค่าทางการค้าทั้งหมดของเกาหลีเหนือ⁽⁶⁾ และเป็นประเทศที่เข้าไปลงทุนในเกาหลีเหนือมากที่สุด ในขณะเดียวกัน จีนก็พึ่งพาเกาหลีเหนือในการต่อต้านสหรัฐฯ โดยให้เกาหลีเหนือเป็นรัฐกันชนจากการครอบงำของจักรวรรดินิยมอเมริกา รวมทั้งช่วยปกป้องมิให้จีนถูกโดดเดี่ยว ต่อมาเมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนสามารถพัฒนาทางเศรษฐกิจจนสามารถเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอันดับที่สองของโลก จีนได้ทำทลายความเป็นมหาอำนาจหนึ่งเดียวของสหรัฐฯ ภายหลังยุคสงครามเย็น และจีนก็

ต้องการแย่งชิงความเป็นใหญ่หรือเป็นที่หนึ่งของโลกมาไว้ในกำมือ ด้วยเหตุนี้ การสร้างมิตรภาพที่แข็งแกร่งกับเกาหลีเหนือ ซึ่งเป็นประเทศที่ไม่เกรงกลัวต่อการคุกคามของสหรัฐฯ จึงเป็นทางออกสำคัญต่อจีน

นอกจากนี้ เกาหลีเหนือมีทรัพยากรธรรมชาติที่ยังไม่ถูกนำมาใช้อีกมาก คิดเป็นมูลค่าราว 9.6 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ที่เดียว จีนจึงหวังที่จะเป็นเจ้าของวัตถุดิบเหล่านั้นเพื่อใช้สร้างความมั่งคั่งให้แก่ตนในระยะยาว

ความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีเหนือกับจีนจึงมีอยู่อย่างแน่นแฟ้นเพราะต่างต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน ทำให้เกาหลีเหนือไม่แสดงอาการหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อการคุกคามของชาติมหาอำนาจตะวันตก ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ เพราะตระหนักดีว่า จีน (ในฐานะชาติสมาชิกถาวรของ UNSC) จะเป็นเกราะกำบังสำคัญของตนตลอดไป อย่างไรก็ตาม เชื่อว่าเกาหลีเหนือจะยอมทำตามทุกอย่างที่จีนประสงค์ และมีหลายกรณีที่จีนแสดงความไม่พอใจในพฤติกรรมก้าวร้าว รวมทั้งได้ร่วมกับ UNSC ลงมติประณามเกาหลีเหนือ แต่เกาหลีเหนือก็อาจคิดว่า จีนต้องแสดงบทบาทนั้นๆ ไปตามกระแสโลก แต่โดยที่จริงแล้ว จีนไม่มีวันที่จะทอดทิ้งเกาหลีเหนือได้เพราะเกาหลีเหนือมีสิ่งที่จีนต้องการมากมายเช่นกัน

การเปลี่ยนผู้นำ

นายคิม จองอิลถึงแก่อสัญกรรมในตอนปลายปี ค.ศ. 2011 และได้มีการส่งผ่านอำนาจทางการเมืองไปยังบุตรชายคนเล็ก – นายคิม จองอึน (ดูภาคผนวกที่ 1 ผู้นำคนใหม่ของเกาหลีเหนือ) นับแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน นโยบายของประเทศนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง นั่นคือ การนำเกาหลีเหนือไปสู่ความแข็งแกร่งด้วยการยึดมั่นในลัทธิการเมืองแบบสังคมนิยม และทำการพัฒนาอาวุธ WMD เพื่อเสริมเขี้ยวเล็บทางการทหารให้เป็นเลิศพร้อมที่จะต่อกรกับเกาหลีใต้และสหรัฐอเมริกา นโยบายดังกล่าวเป็นการย้ำถึงการเผชิญหน้าระหว่างโลกทุนนิยมกับโลกคอมมิวนิสต์ หรือที่เรียกกันว่า ภาวะสงครามเย็น ที่ยังคงหลงเหลืออยู่เพียงแห่งเดียวในโลกนั่นเอง

การเปลี่ยนตัวผู้นำเกาหลีใต้เป็นผู้หญิง (ดูภาคผนวกที่ 2 การเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2012 ของเกาหลีใต้) ก็คงไม่ทำให้นโยบายต่อเกาหลีเหนือเปลี่ยนไป ปัก กึนเฮได้ประกาศก่อนว่าจะตอบโต้เกาหลีเหนือทันทีหากความมั่นคงของชาติถูกทำลาย⁽⁷⁾

ในขณะเดียวกัน ญี่ปุ่นและจีนต่างก็เปลี่ยนตัวผู้นำในช่วงเวลาเดียวกัน และต่างยึดมั่นนโยบายต่างประเทศดังที่เคยเป็นมา อันเป็นการตอกย้ำถึงความเหนียวแน่นของพันธมิตรระหว่างจีน-เกาหลีเหนือ (รวมทั้งรัสเซีย) และเกาหลีใต้-สหรัฐ-ญี่ปุ่น ซึ่งนำไปสู่การเผชิญหน้าและการเร่งสะสมอาวุธ ตลอดจนการเพิ่มงบประมาณในการป้องกันประเทศจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จนมีผู้กล่าวว่า ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือใช้จ่ายเงินทองในการเสริมสร้างศักยภาพทางทหารและอาวุธที่ทันสมัยและมีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก

จะเห็นได้ว่า คาบสมุทรเกาหลีเป็นจุดอันตรายที่มีการเผชิญหน้าระหว่างชาติมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของโลกในยุคปัจจุบัน นั่นคือ จีนและสหรัฐอเมริกา และมีการนำพันธมิตรเข้าร่วมเป็นพวกของฝ่ายตนในทางใดทางหนึ่ง ก่อให้เกิดความไม่มั่นคงและไร้เสถียรภาพแห่งหนึ่งของโลก และได้สร้างความหวาดหวั่นให้กับพลโลกที่ต้องการสันติภาพและความมั่นคงในการดำรงชีวิต

คาบสมุทรเกาหลีกับความมั่นคงของประเทศไทย

ราชอาณาจักรไทยไม่ได้ตั้งอยู่ห่างไกลจากจุดเดือดของสงครามเย็นแหล่งสุดท้ายของโลกนี้เลย ในทางตรงข้าม ไทยตั้งอยู่ใกล้และมีผลประโยชน์ร่วมอย่างใกล้ชิดกับประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงเหนืออย่างใกล้ชิด ดังที่เราเรารู้กันในมิติอาเซียนบวกสาม (ASEAN plus Three – ประเทศอาเซียน 10 ประเทศกับจีน เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น) และอยู่ในกรอบของ ASEAN Regional Forum – ARF) ซึ่งต่างเป็นชาติสมาชิกที่มีพันธสัญญาในการเสริมสร้างความมั่นคงกับประเทศในเอเชียและแปซิฟิก ถึงกระนั้นก็ตาม ไทยก็ยังถูกดึงให้เป็นพวก – โดยทั้งจีนและสหรัฐ เกาหลีใต้และเกาหลีเหนือ ญี่ปุ่นและรัสเซีย ต่างต้องการให้ไทยเลือกข้างด้วยการใช้กลไกความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งเทคโนโลยี เพื่อช่วงชิงความเป็นพวกพ้องที่ใกล้ชิด ก่อให้เกิดความลำบากใจยิ่งต่อรัฐบาลไทยในการวางตัวและต่อมิตีในการการสร้างความสัมพันธ์เพื่อมิให้สูญเสียสมดุลทางการต่างประเทศของไทยไป

ส่วนในระดับประเทศนั้น ปัญหาบนคาบสมุทรเกาหลีก่อให้เกิดผลกระทบต่อประเทศไทย ดังนี้

1. เกาหลีเหนือ

ก. การทดลองระเบิดนิวเคลียร์และการยิงขีปนาวุธ ก่อให้เกิดความหวาดวิตกถึงการเผชิญหน้าระหว่างค่ายตะวันตกและค่ายคอมมิวนิสต์ ทำให้ไทยรู้สึกถึงความไม่มั่นคงปลอดภัย เพราะ WMD เป็นอาวุธมหากภัย ก่อให้เกิดความสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินเป็นวงกว้าง ดังเช่นที่เกิดขึ้นที่ประเทศญี่ปุ่นระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ไทยจึงปรารถนาที่จะให้เกิดสันติภาพโดยให้คาบสมุทรเกาหลีปราศจากอาวุธนิวเคลียร์และไม่แพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์/อาวุธ WMD อื่นๆ

กลไกที่ไทยใช้ก็คือ การเรียกร้องผ่าน ARF และ UNSC แต่ที่ผ่านมาก่อให้เกิดผลลัพธ์น้อยมากหรือแทบไม่มีผลเลย เพราะกลไกขององค์กรดังกล่าวไม่มีผลที่จะบังคับให้เกาหลีเหนือปฏิบัติตาม อย่างไรก็ตาม ก็ยังน่าได้เชื่อว่า องค์กรดังกล่าวก็ยังคงถูกใช้เป็นเวทีให้เกิดการเจรจาระหว่างกันขึ้น ควบคู่กับการเผชิญหน้าทางอาวุธ

ข. มีชาวเกาหลีเหนือผู้หลบหนีเข้าเมืองผ่านมาทางจีนเป็นจำนวนมากในแต่ละปี ส่วนใหญ่จะเข้ามาทางจังหวัดเชียงราย ซึ่งได้รับการจัดการโดยนักค้ามนุษย์ (ในนามของกลุ่มสิทธิมนุษยชน กลุ่มศาสนา และองค์กรเอกชนที่เป็นคนญี่ปุ่นเชื้อสายเกาหลีและคนเกาหลีใต้) ที่ได้เรียกร้องผลประโยชน์ในการนำผู้หลบหนีเข้าเมืองเข้ามายังประเทศไทย⁽⁸⁾

ค. เกาหลีเหนือติดหนี้ค้างชำระค่าข้าวที่ซื้อจากประเทศไทยเป็นจำนวนราว 170 ล้านเหรียญเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว ทั้งนี้เป็นผลมาจากนโยบายของเกาหลีเหนือที่มุ่งเทงบประมาณไปในการพัฒนาอาวุธและในกิจการทหาร จึงไม่อาจชำระเงินค่าอาหารเพื่อไปเลี้ยงดูประชากรของตน ทำให้เกาหลีเหนือมีหนี้สินค้างชำระต่อประเทศต่างๆ อีกหลายประเทศ ดังเช่น รัสเซีย เป็นต้น

ปัจจุบัน รัฐบาลเกาหลีเหนือส่งแรงงานออกไปทำงานในจีนราว 40,000 คนและในประเทศแถบตะวันออกกลางราว 20,000 คน ทำให้ปัญหาด้านการเงินการคลังของประเทศอาจดีขึ้น เพราะแรงงานเหล่านี้ส่งเงินกลับประเทศเป็นจำนวนมากในแต่ละปี

2. เกาหลีใต้

ก. ความใกล้ชิดระหว่างไทยกับเกาหลีใต้มีมากขึ้นเมื่อมีการเยือนอย่างเป็นทางการของ นายกรัฐมนตรีหญิงของไทยและได้ทำข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกันหลายเรื่อง อันเป็นการ เร่งสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ระหว่างกันทั้งในระดับทวิภาคีและระหว่างประเทศ

หนึ่ง อาเซียนกับเกาหลีใต้ได้จัดทำข้อตกลงเขตการค้าเสรี (Free Trade Area) ระหว่างกันตั้งแต่ปี ค.ศ. 2007 ปัจจุบันมีศูนย์ ASEAN-Korea Center ตั้งอยู่ที่กรุงโซลทำ หน้าที่ประสานความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับเกาหลีและเป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลด้านการค้า และการลงทุน (ดู www.aseankorea.org/main/index/index002.jsp ที่ทำการตั้งอยู่ที่ 8th fl. Press Center Building, Taepyeongno 1 ga, Jung-ju, Seoul, Republic of Korea) และที่ สำนักงานเลขาธิการอาเซียน ที่เมืองจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย (ดู www.asean.org ที่ทำ การตั้งอยู่ที่ Jalan Sisingamangaraja No. 70A, South Jakarta, Indonesia)

แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีใต้จะดำเนินด้วยดีตลอดมา แต่หากพิจารณา ถึงถึงคุณภาพของความสัมพันธ์นี้แล้ว จะเห็นได้ว่า มีลักษณะสูง-ต่ำอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ เกาหลีใต้ได้เปรียบดุลการค้าและดุลทางวัฒนธรรม (k-pop หรือ Korean Wave) ด้วยปริมาณ และมูลค่าเพิ่มขึ้นทุกปี โดยเกาหลีใต้ส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่มีราคาสูงและเพิ่มสินค้าที่ แปลกใหม่แก่ผู้บริโภคในเมืองสยาม ในทางตรงข้าม สินค้าไทยต้องถูกตรวจสอบและถูก มาตรการการกีดกันทางการค้า ทั้งจากด้านภาษีศุลกากรและด้านอื่นๆ ในสินค้าการเกษตรทุก รูปแบบจากเกาหลี ทำให้เราไม่เพิ่มการส่งออกได้ดังที่คาดหวัง นอกจากนี้ สินค้าจากไทยมัก เป็นสินค้าประเภทดั้งเดิม โดยมีการค้นคิดและผลิตสินค้าแปลกใหม่เพื่อการส่งออกน้อยมาก หรือเกือบไม่มีเลย⁽⁹⁾ ดังนั้น แม้จะมีการสร้างกลไก เช่น FTA และมาตรการส่งเสริมการส่งออก มากเท่าไรก็ตาม แต่ผลลัพธ์ก็ยังไม่เกิดขึ้นมากนัก

ถึงไทยจะได้เปรียบดุลการค้าท่องเที่ยวและแรงงานจำนวนราวสามหมื่นคนที่ส่งเงินกลับ ประเทศในแต่ละปี ก็เชื่อว่าจะมีผลในเชิงคุณภาพมากนัก นักท่องเที่ยวเกาหลีที่เดินทางมายัง ประเทศไทยราวปีละเจ็ดแสนคนมักใช้บัตรเครดิตที่เป็นคนเกาหลี ใช้บริการการคมนาคมขนส่ง ของผู้ประกอบการชาวเกาหลี และรับประทานอาหารเกาหลี ในทางตรงข้าม จำนวน นักท่องเที่ยวไทยไปยังเกาหลีเพิ่มขึ้นเป็นปีละสองแสนคน คนไทยเป็นผู้ซื้อตัวயังที่มักจะซื้อ สินค้าเกาหลีเกือบทุกอย่างที่วางหน้าอย่างเมามัน อีกทั้งมีพ่อค้าแม่ค้าที่ทำตัวเป็นเสมือน

กองทัพมดพากันไปชนซื้อของเกาหลีมาขายในเมืองไทย อันเป็นการเพิ่มการขาดดุลทางการค้ามากยิ่งขึ้น

คนเกาหลีเป็นนักประดิษฐ์และนักการค้าที่ชาญฉลาด เก่งในด้านการต่อรอง และมีความอดทนยิ่ง และนี่จึงแยกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ดังนั้น ไทยต้องเร่ง “สร้าง” นักประดิษฐ์ นักการค้าและอุตสาหกรรมตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมหาวิทยาลัย และสร้างพ่อค้าทุกระดับให้เก่ง ฉลาด อดทน และรอบรู้หมั่นศึกษาหาความรู้และข้อมูลที่ทันสมัย พร้อมทั้งมีความมุ่งมั่นที่จะผลิตสินค้าเพื่อนำไปขายยังตลาดต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเกาหลีใต้ – ประเทศที่เป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ของเรา

ข. ไทยควรใช้มาตรการเชิงรุก โดยระบุว่า ไทยมีแผนอะไร และจะได้อะไรในแต่ละนโยบายและข้อตกลง เช่น เมื่อจะมีการศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดทำข้อตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจและขยายการค้ากับเกาหลีให้ถึง 30,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี ค.ศ. 2016 นั้น น่าจะระบุว่า ไทยจะส่งสินค้าออกไปขายมีมูลค่าเท่าไร และเกาหลีจะส่งสินค้ามาขายให้ไทยจำนวนเท่าไร เพื่อจะป้องกันการเสียเปรียบทางการค้าของไทยเรา

ในการลงทุนก็เช่นกัน เมื่อมีการระบุว่า “จะขยายการลงทุนระหว่างกัน โดยเฉพาะการลงทุนจากเกาหลีในประเทศไทยที่ยังมีโอกาสอีกมาก เช่น ยานยนต์ เหล็ก พลังงาน และโครงสร้างพื้นฐาน”⁽¹⁰⁾ ในขณะที่เดียวกัน ควรมีการวางแผนด้วยว่า ไทยเราจะใช้เกาหลีเป็นฐานในการผลิตสินค้าอะไรในตลาดเกาหลี และเพื่อส่งออกต่อไปยังจีนและญี่ปุ่นอย่างไร เป็นต้น

ในอดีต รัฐบาลไทยมักปฏิบัติการณ์ในเชิงรับกับประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่กว่าเสมอมา จึงก่อให้เกิดการเสียเปรียบทางการค้าและการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง อสังหาริมทรัพย์ก็เกิดขึ้นกับการผลิตบุคลากรในสถานศึกษาที่มักเป็นฝ่ายตั้งรับเช่นกัน โดยมักจะสอนและให้คำนิยมในการบริโภคสินค้าจากแหล่งผลิตจากประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นหลัก ดังนั้น การศึกษาของไทยเราควรได้รับการปฏิรูปโดยเน้นการรุก เพื่อสร้างผู้ประกอบการที่มีคุณภาพ และเรียนรู้ภาษาวัฒนธรรมของชาติอื่นเป็นอย่างดีจนสามารถนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่สถานศึกษาและสถาบันวิจัยต้องสร้างองค์ความรู้และมุ่งค้นหานวัตกรรมเพื่อการผลิตและส่งออกอย่างเป็นระบบและได้รับผลดีเลิศ

ค. ไทยมีความสัมพันธ์อันดีกับทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ จึงควรสร้างความสมดุลในมิตรภาพกับเกาหลีทั้งสองประเทศ ไม่ควรโอนอ่อนหรือจำยอมเมื่อถูกผลักดันให้เลือกข้างหรือดำเนินการในทางที่ไทยจะเสียผลประโยชน์ของชาติเพียงเพื่อการได้รับผลตอบแทนในระยะสั้น

เชิงอรรถ

1. Jethro Mullen, "North Korea Says It Conducted 3rd More Powerful Nuclear Test," CNN News. 12 February 2013; Louis Charbonneau, "UN. Security Council Condemns North Korean Nuclear Test," News. Yahoo.com (Reuter). 13 February 2013.
2. Hyeng-jung Park, "North Korea's Successful Rocket Launch," Vantage Point. Vol. 36 No. 1 January 2013.
3. "China Firmly Opposes DPRK's Nuclear Test," China Daily. 12 February 2013.
4. Kwang-ho Lee, "UN Sanctions and North Korea's Threats," Vantage Point. Vol. 36 No. 2 February 2013; Tae-shik Kim, "Tougher Sanctions on N.K. Rocket Launch," Vantage Point. Vol. 36 No. 1 January 2013.
5. "North Korea Tells UN It Will Never Bow to Nuclear Resolution," Independent. ie 6 March 2013... *The US. And their allies are sadly mistaken if they miscalculate the DPRK would respect the entirely unreasonable resolutions against it. The DPRK will never bow to any resolutions...*; และดู "Songun Politics of North Korea and Anti Imperialist Class Stand," www.uk-songun.com (June 10, 2005) เปิดอ่านวันที่ 6 มีนาคม 2013... *The Confrontation between North Korea which represents the independent interests of its people and the nation and the US representing the interests of a handful of monopolistic capitalists features the main character of the North Korea – US showdown...*
6. "DPRK – China Trade in 2011," North Korean Economy Watch. 2 January , 2013. www.bjecibwatcg.com/category/statistic/gdp-statistic/ เปิดอ่านวันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 2013.
7. Park Guen-hye, "Opening a New Era of Hope," Korea Times. 25 February 2013.... *I will not tolerate any action that threatens the lives of our people and security of our nation... I urge North Korea to abandon its nuclear ambitions without delay and embark on the path to peace and shared development...*

8. ดำรงค์ ฐานดี, “ไทยกับผู้ลี้ภัยเกาหลีเหนือ,” และ “พม่ากับเกาหลีเหนือ,” ใน พัฒนาการความสัมพันธ์ของ
คน สังคม และวัฒนธรรมระหว่างเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ กับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้. หนังสืออ่าน
ประกอบวิชา สังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น (AN355 (S)). กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2554. หน้า 218-222.
9. คนไทยชั้นกลางและชั้นสูงไม่นิยมการคิดค้นเพื่อผลิตสินค้าแปลกใหม่ แต่นิยมการบริโภคสินค้าประเภทนี้
ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะใช้ความรู้ความสามารถไปในการแข่งขันอำนาจทางการเมืองและกอบโกย
ผลประโยชน์เพื่อตนเองและครอบครัวมากกว่า จนไม่มีเวลาคิดประดิษฐ์ผลผลิตใหม่ๆ ออกสู่ตลาดโลก.
10. “ยิ่งลักษณะหรือทวีภาคีผู้นำโสมขาว ร่วมเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ซึ่งชนนโยบายกองทุนบทบาทสตรี
ไทย,” มติชน. 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556; “ปูหารือ ปธน. หญิงเกาหลีซึ่งมีน ประสานเสียงเพื่อเพิ่ม
บทบาทสตรีทุกด้าน,” ไทยรัฐ. 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556.

ภาคผนวก 1

ผู้นำคนใหม่ของเกาหลีเหนือ

วันสำคัญทางประวัติศาสตร์ของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีหรือเกาหลีเหนือที่ผู้คนทั่วประเทศและทั่วโลกต้องรับรู้ คือวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 2011 (พ.ศ. 2554) นายคิม จองอิล ผู้นำรัฐคอมมิวนิสต์ได้ถึงแก่อสัญกรรม ในวันนั้นคล้ายคลึงกับเมื่อปี ค.ศ. 1994 ที่นายคิม อิลซุง ผู้ก่อตั้งและเป็นประธานาธิบดีคนแรกของประเทศนี้ได้ลาจากโลกนี้ไป ปრაกฏการณ์ที่ทั่วโลกได้รับรู้จากเหตุการณ์ทั้งสองก็คือ ชาวเกาหลีเหนือต่างรำให้ปึมว่าจะขาดใจ แสดงอาการสุตรันทดและความโศกเศร้าต่อหน้าโลงศพของวีรบุรุษของพวกเขา

อีกสิ่งหนึ่งที่คล้ายคลึงกันได้แก่การสืบทอดทางการเมืองโดยผ่านทางสายเลือด กล่าวคือ เมื่อนายคิม อิลซุงจากไป นายคิม จองอิลบุตรชายได้รับอำนาจทางการเมืองต่อจากบิดา และเมื่อนายคิม จองอิลถึงแก่อสัญกรรม นายคิม จองอึนบุตรชายได้กลายเป็นผู้นำประเทศแม้ว่าเขาจะมีอายุไม่ถึง 30 ปี (ราว 28-29 ปี) ก็ตาม การเปลี่ยนผ่านทางเมืองเป็นไปอย่างราบรื่น โดยได้รับการสนับสนุนอย่างยิ่งจากคณะกรรมการประชาชน พรรคกรรมกรเกาหลี และกองทัพ อันเป็นการยอมรับความเป็นผู้นำให้แก่คนใหม่ ซึ่งเป็นทายาททั้งทางสายโลหิตและทางการเมืองของคนในตระกูลคิม จากรุ่นสู่รุ่นติดต่อกันมา จึงกล่าวได้ว่าเป็น “ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ในระบบสังคมนิยม”

ภาพรวมของเกาหลีเหนือที่ผ่านมา

นับตั้งแต่ นายคิม จองอิล (เกิดวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1941) ได้รับการแสดงตัวให้เป็นทายาททางการเมืองนับตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1970 เมื่อเขามีอายุราว 33 ปี คู่แข่งทางการเมืองของเขาคือน้องชายต่างมารดาชื่อ คิม เปียงอิล (เกิดในปี ค.ศ. 1954) โดยนายคิม อิลซุงผู้เป็นบิดาได้ส่งไปเป็นทูตในหลายประเทศ อันเป็นการผลักดันให้พ้นทางเพื่อให้นายคิม จองอิลได้แสดงผลงานและมีความเจริญรุ่งเรืองก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงขึ้นในคณะกรรมการป้องกันประเทศ พรรคกรรมกรเกาหลี กองทัพ และคณะกรรมการกลางประชาชนไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง ประธานาธิบดีคิม อิลซุงถึงแก่อสัญกรรมในวันที่ 8 กรกฎาคม นายคิม จองอิลจึงได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศ โดยเข้าดำรงตำแหน่งเป็นประธานในทุกองค์กร ยกเว้นตำแหน่งประธานาธิบดีที่สภาประชาชนแห่งชาติได้ประกาศให้นายคิม ผู้เป็นบิดาอยู่ในตำแหน่งนั้นชั่วนิรันดร์ ดังนั้น เมื่อเขาเป็นประธานคณะกรรมการป้องกันประเทศ ซึ่งในทาง

ปฏิบัติถือเป็นองค์กรปกครองสูงสุดของประเทศ จึงเป็นตำแหน่งผู้นำประเทศอย่างเป็นทางการ ภายหลังจากไวท์ทาร์แกบิตาเป็นเวลา 3 ปี

ตลอดช่วงการดำรงตำแหน่งของนายคิม จองอิล เกาหลีเหนือได้ผ่านเรื่องราวมากมาย ที่กระทบต่อความมั่นคงและสันติสุขของชาติอย่างต่อเนื่อง รวมถึงเรื่องส่วนตัวและครอบครัว อันส่งผลโดยตรงกับการแต่งตั้งทายาททางการเมืองในรุ่นที่ 3 มีดังนี้

1. อุดมการณ์ทางการเมือง ในปี ค.ศ. 1974 ประธานาธิบดีคิม อิลซุงได้ประกาศให้ลัทธิ จูเช (Juche) เป็นพื้นฐานแกนกลางหลักของพรรคกรรมกรเกาหลีและเป็นแนวทางปฏิบัติการ ของรัฐบาล จนมีการเรียกลัทธิจูเชว่าเป็นลัทธิคิม อิลซุง (Kimilsungism) ที่ใช้เทียบเคียงกับ ลัทธิมาร์กซ์-เลนินโดยลัทธิจูเชเป็นอุดมการณ์ที่ก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของ ชาติ จูเชหมายถึงการยืนอยู่บนลำแข้งของตนเองที่คนเกาหลีจะต้องใช้พลังอำนาจของ ประชาชนทุกคนสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองเพื่อให้ชาติเป็นอิสระ สามารถเลี้ยงตัวเองในทาง เศรษฐกิจ และปกป้องประเทศด้วยพลังอำนาจของตนเอง

ภายหลังจากอสังกรรมของนายคิม อิลซุง ผู้นำคนใหม่ได้ประกาศ “แนวคิดไต้ร่มธงสีแดง” (Red Banner Thought) อันเป็นแนวคิดในการฝึกกำลังของปรากฏเหล็ก ได้แก่ ปรากฏการทางการเมืองหรือทางอุดมการณ์

ไต้ร่มธงสีแดงเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นปึกแผ่นทางจิตใจที่มีใช้เป็นสิ่งที่เป็น ปฏิบัติหรือเบี่ยงเบนไปจากอุดมการณ์หลักของชาติ (หรือจูเช) แต่เป็นร่มธงที่เปี่ยม ไปด้วยความเชื่อมั่นยำความจงรักภักดีต่อการปฏิบัติและการอยู่แนบชิดกับผู้นำซึ่งทุก คนจะดำรงชีวิตอยู่ภายใต้ไต้ร่มธงแดงเดียวกันไปจนวันตาย

จะเห็นได้ว่า อุดมการณ์ของชาติและลัทธิสังคมนิยม ทำให้เกาหลีเหนือเป็นประเทศปิด และยึดมั่นในศักยภาพภายในของชาติเป็นสำคัญ อุดมการณ์นี้ได้รับการยึดถือและใช้เป็น แนวนโยบายของชาติมาจนถึงทุกวันนี้

2. ความอดอยาก ภายหลังจากที่เกาหลีเหนือได้รับความสำเร็จในการพัฒนาประเทศในช่วงแรกระหว่าง ค.ศ. 1957-1975 ด้วยการนำแนวคิดเศรษฐกิจแบบมาร์ก-เลนินมาใช้ (ระบบ เศรษฐกิจการวางแผนจากส่วนกลาง) โดยยึดธุรกิจและโรงงานอุตสาหกรรมของคนญี่ปุ่น (ญี่ปุ่นยึดครองเกาหลีเป็นอาณานิคมระหว่าง ค.ศ. 1910-1945) และนายทุนชาวเกาหลีมาเป็น

ของรัฐ รวมทั้งยึดที่ดินจากเจ้าของที่ดินมาเป็นของสหกรณ์การเกษตร รวมทั้งจัดระบบสหกรณ์
ขายสินค้าและสหกรณ์ทุกประเภท รัฐบาลกระตุ้นให้ประชาชนขยันขันแข็งในการทำงานและ
เร่งเพิ่มผลผลิตตามแนวคิดทางการเมืองแบบจู่เซ่และนโยบายการพัฒนาตามขบวนกรรมม้าบิน
(Chollima - mythical horse)

ต่อมา ในทศวรรษ 1990 ได้เกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจเพราะผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม
และภาคเกษตรกรรมลดลงเป็นอย่างมาก เนื่องจากความเก่าแก่ของเทคโนโลยีในการผลิต การ
ซื้อวัตถุดิบในราคามิตรภาพจากจีนลดลง การค้ากับรัสเซียลดต่ำลงเพราะรัสเซียก็ประสบกับ
ปัญหาการกระถดถอยทางเศรษฐกิจ ชาวนาไม่มีแรงจูงใจในการทำงานเพราะคนขยันกับคนขี้
เกียจต่างได้รับผลประโยชน์จากแรงงานเท่ากัน นอกจากนี้ ในช่วงปี 1994-1996 เกิดปัญหา
อุทกภัยร้ายแรงที่สุดหลายปีติดต่อกัน และในปี ค.ศ. 1997 ภัยแล้งได้กระหน่ำซ้ำเติมต่อไปอีก
หลายปี ก่อให้เกิดความสูญเสียในด้านพืชผล ผู้คนต่างอดอยาก ต้องจำกัดการบริโภคข้าว
เหลือเพียงวันละ 300-400 กรัมแทนที่จะเป็น 500 กรัมในภาวะปกติ นานาประเทศต้องให้
ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง แต่ความต้องการอาหารมีมากเกินไปที่จะแจกจ่ายให้กับทุกคน
อย่างเพียงพอ อีกทั้งรัฐบาลเน้นให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวทหารก่อนตามนโยบาย
Military First Policy ก็ยิ่งทำให้การแจกจ่ายอาหารไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นอย่างชัดเจน เด็กและ
คนชราต้องล้มตาย หรือไม่ก็เป็นโรคขาดอาหารกันไปทั่ว

จนถึงปัจจุบัน การขาดแคลนอาหารก็ยังคงปรากฏให้เห็น เพราะดินฟ้าอากาศ
แปรปรวนแปรสมอ การผลิตอาหารจึงไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ในขณะที่ต่างชาติ (โลกตะวันตก)
มักใช้ความช่วยเหลือทางด้านอาหารเป็นเครื่องมือในการต่อรองให้เกาหลีเหนือยอมทำตาม
เงื่อนไขที่ต่างชาติกำหนด ซึ่งได้สร้างความขุ่นเคืองให้กับโสมแดงเป็นยิ่งนัก

3. การครอบครองอาวุธนิวเคลียร์ เกาหลีเหนือมีโรงงานปฏิกรณ์นิวเคลียร์มาตั้งแต่
ค.ศ. 1957 โดยได้รับความร่วมมือจากรัสเซีย ต่อมา เมื่อเกิดวิกฤตน้ำมันโลกหลายครั้งและจีน
ไม่อาจขายน้ำมันให้ในราคามิตรภาพได้เพราะต้องนำไปใช้บริโภคภายในประเทศของตน
เกาหลีเหนือจึงต้องหาทางสร้างโรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์ขึ้น ต่อมา เมื่อสหรัฐฯ ตรวจพบว่า
เกาหลีเหนือมีโรงงานปฏิกรณ์นิวเคลียร์ในปี ค.ศ. 1994 จึงเจรจาให้ยุติโครงการนี้เสียเพื่อให้
คาบสมุทรเกาหลีปลอดจากอาวุธนิวเคลียร์ และสัญญาว่าจะช่วยสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำทด
แทนให้แต่การช่วยเหลือก็ไม่บรรลุผลสำเร็จเพราะรัฐสภาอเมริกันปฏิเสธที่จะให้งบประมาณ
จึงต้องหาทางช่วยเหลือแบบพหุภาคีร่วมกับชาติอื่นๆ ทำให้การก่อสร้างโรงงานไฟฟ้ากระทำ

ได้เพียง 30 เปอร์เซนต์ เกาหลีเหนือเดือดดาลยิ่งนักและประกาศว่าจะพัฒนาเป็นระเบิดนิวเคลียร์ จึงนำไปสู่การประชุม 6 ฝ่ายในปี ค.ศ. 2002 ประกอบด้วย เกาหลีเหนือ เกาหลีใต้ จีน รัสเซีย สหรัฐฯ และญี่ปุ่น แต่การประชุมแต่ละครั้งไม่บรรลุผลใดๆ (เพราะการต่อรองมีอยู่อย่างเข้มข้น) เกาหลีเหนือจึงพัฒนาโรงงานปฏิกรณ์นิวเคลียร์ต่อ และสามารถทดลองระเบิดนิวเคลียร์ได้ 2 ครั้ง คือ ในวันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 2006 และ วันที่ 25 พฤษภาคม ค.ศ. 2009 และยังได้ทำการทดลองยิงขีปนาวุธอย่างต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า เกาหลีเหนือเป็นประเทศที่ผลิตและจำหน่ายอาวุธทั้งที่เป็นอาวุธที่มีอำนาจการทำลายล้างสูง (Weapon of Mass Destruction) และอาวุธเคมี อาวุธชีวภาพ ปืนและระเบิดสังหารชนิดต่างๆ ตลอดจนรับจ้างฝึกกำลังรบให้กับกองกำลังต่างชาติ (ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มการก่อการร้าย) ทั่วโลก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประเทศมีข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์ ในขณะที่จำเป็นต้องแสวงหาเงินตราต่างประเทศเพื่อใช้ในกองทัพที่มีกำลังพลถึง 1.1 ล้านคน ต่อมา เมื่อถูกประเทศตะวันตกประกาศห้ามติดต่อค้าขายอันเป็นผลมาจากข้อกล่าวหาว่าครอบครองอาวุธนิวเคลียร์ การแอบค้าขายอาวุธและใช้อาวุธแลกกับรัฐพิธีและอาหาร (เช่น กัมพูชา) จึงดำเนินการอย่างต่อเนื่องตลอดมา

4. อิทธิพลของจีน จีนมีบทบาทสำคัญต่อเกาหลีเหนือในฐานะ เมืองพี่-เมืองน้อง มาตั้งแต่ครั้งประวัติศาสตร์ที่เกาหลีเป็นรัฐบรรณาการของจีน ต่อมา จีนได้ช่วยเหลือในยุคที่ญี่ปุ่นเข้ามารุกรานในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ต่อมาเมื่อเกิดสงครามเกาหลีขึ้น จีนให้ความช่วยเหลือเกาหลีเหนือต่อสู้กับศัตรูผู้รุกรานจากต่างถิ่น อนึ่ง จีนใช้ระบบการปกครองระบบคอมมิวนิสต์เช่นเดียวกับเกาหลีเหนือ ทำให้มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากที่สุด และยิ่งเกาหลีเหนือถูกโดดเดี่ยวจากประชาคมทั่วโลก จีนจึงเป็นประเทศมหามิตรที่สามารถพึ่งพาและปกป้องในทุกเรื่อง รวมทั้งจีนเป็นประเทศคู่ค้า การลงทุนที่ใหญ่ที่สุด รวบรวม 80 ของประเทศโสมแดงที่เดียว ในขณะที่จีนเปรียบเกาหลีเหนือว่าเป็นเสมือนกับพิน เกาหลีเหนือเป็นเสมือนริมฝีปาก ซึ่งต่างต้องให้ความผูกพันต่อกันอย่างเหนียวแน่น

คิม จองอิล

คิม จองอิลเกิดในตระกูลคิมที่บิดา นายคิม อิลซุงเป็นวีรบุรุษและเป็นผู้นำในการก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ) ซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1948 ดินแดนของประเทศนี้มีขนาด 220,847 ตารางกิโลเมตร ร้อยละ 80 เป็นภูเขาและที่สูง ผู้คนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ตามหุบเขาและที่ราบลุ่ม โดยมีที่ราบขนาดใหญ่ราว 500

ตารางกิโลเมตรอยู่ 2 แห่ง คือที่ราบเบียงยาง และที่ราบแซเรียงที่มีความอุดมสมบูรณ์และเป็น
 อุ้งข้าวอุ้งน้ำของประเทศ หล่อเลี้ยงประชากรราว 23 ล้านคน คิม จองอิลมีน้องสาวชื่อ คิม เคียง
 ฮย ซึ่งแต่งงานกับนายชาง ชุงเทค ปัจจุบันทั้งสองคนมีอายุ 65 ปี และ 67 ปี ตามลำดับ และ
 ดำรงตำแหน่งสำคัญทางการเมือง

คิม จองอิลเกิดในเขตไซปีเรียเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1942 ต่อมาได้เข้าศึกษาที่
 ประเทศเยอรมันตะวันออกเป็นเวลา 2 ปีและกลับไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยคิมอิลซุงของ
 เกาหลีเหนือจนจบการศึกษาในปี 1963 เข้าเป็นสมาชิกพรรคกรรมกรตั้งแต่ปี 1964 เป็นต้นมา

ในปี ค.ศ. 1975 บิดาได้เริ่มนำเขาออกงาน อันเป็นการเปิดเผยว่า บุตรชายคนนี้จะ
 ทายาททางการเมือง ใน ค.ศ. 1943 เขาก็ได้รับตำแหน่งเป็นประธานคณะกรรมการป้องกัน
 ประเทศ ดำรงตำแหน่งเป็นจอมพล และปี 1997 เป็นเลขาธิการพรรคกรรมกรเกาหลีภายหลังที่
 บิดาถึงแก่อสัญกรรมในปี 1994 อำนาจทางการเมืองจึงตกอยู่ในมือของเขาในฐานะผู้นำ
 ประเทศมีความใกล้ชิดกับจีนอย่างแน่นแฟ้น

นายคิม จองอิลมีภรรยา 4 คน มีบุตรชายคือ คิม จองนำ (ปัจจุบันอายุ 40 ปี) จาก
 ภรรยาคนแรก และกับภรรยาคนสามมีบุตรชายอีก 2 คน คือ คิม จองซูล และ คิม จองอิน
 (ปัจจุบันอายุราว 30 ปี และ 27 ปีตามลำดับ) ตามธรรมเนียมของเกาหลีนั้นบุตรชายคนโตจะ
 เป็นผู้เป็นทายาทของครอบครัว แต่ในกรณีนี้ ผู้นำคิม จองอิลลังเลใจที่จะเลือกทายาททางการเมือง
 ที่ได้รับการยอมรับจากเหล่าชนชั้นนำของประเทศ ทั้งนี้เพราะบุตรชายคนโตมีพฤติกรรม
 ที่ไม่เหมาะสม เช่น ชอบดื่มสุรา เที่ยวเตร่ และถูกจับได้ว่าใช้หนังสือเดินทางปลอมในการเดิน
 ทางเข้าประเทศญี่ปุ่น ในขณะที่บุตรชายคนที่สองมีบุคลิกเป็นผู้หญิง อย่างไรก็ตาม เขา
 จำเป็นต้องตัดสินใจอันเนื่องมาจากปัญหาทางด้านสุขภาพที่สื่อว่าเขาอาจมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน
 นัก ดังนั้น ในปี ค.ศ. 2010 เขาจึงให้บุตรชายคนเล็กที่มีอายุเลยวัยเบญจเพศเพียงเล็กน้อยได้
 ปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชน และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นนายพลสี่ดาวแห่งกองทัพ อัน
 เป็นการยุติการคาดการณืทั้งจากภายในและภายนอกประเทศถึงการเลือกทายาททางการเมือง
 สืบต่อจากเขา

และในตอนปลายปีถัดมา เขาก็ถึงแก่อสัญกรรมเมื่ออายุได้ 69 ปี หลังจากที่ได้แสดง
 ตัวทายาททางการเมืองคนใหม่ได้เพียง 1 ปี ซึ่งต่างจากตัวของเขาเองที่บิดาได้เปิดตัวเป็น
 เวลานานกว่า 30 ปีก่อนที่จะขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศ ทางเกาหลีเหนือได้ประกาศการ

อาสัญกรรมของเขาในวันที่ 19 ธันวาคม ภายหลังจากที่เขาได้เสียชีวิตแล้ว 2 วัน โดยกล่าวในแถลงการณ์ว่านายคิม จองอิลได้จากไปบนรถไฟในขณะที่เขาเดินทางไปทำภารกิจการดูงานในโครงการของรัฐ รวมระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศทั้งสิ้น 17 ปี

คิม จองอิล

เดิมรู้จักกันในนาม Kim Jong-woon (เรียกตามตัวสะกดจากภาษาญี่ปุ่น) เกิดเมื่อวันที่ 8 มกราคม ค.ศ. 1983 จากภรรยาคนที่ 3 ชื่อนางคิม ยองฮี ในวัยเด็กเขาได้ไปศึกษาภาษาอังกฤษในโรงเรียนนานาชาติที่เมืองเบิร์น ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ในราวปี ค.ศ. 1998 โดยใช้ชื่ออื่น (pseudo-name) ต่อมาย้ายไปเรียนที่โรงเรียนมัธยมที่โรงเรียนนานาชาติชื่อ Liebefeld จนถึงปี ค.ศ. 2000 จากนั้น ก็ออกจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์ไป เขาเป็นเด็กขี้อาย เก็บตัว ไม่ชอบคุยกับคนแปลกหน้า (ตามปกตินักเรียนต่างชาติชาวเอเชียส่วนใหญ่มักไม่ค่อยพูดมาก อาจเป็นเพราะข้อจำกัดในการใช้ภาษา) แต่เขาสนใจนักกีฬาและมีรูปของนักบาสเกตบอลอเมริกัน เช่น โคบี ไบรอันท์ และไมเคิล จอร์แดน ติดอยู่ตามผนังห้องพักของเขา

ต่อมา เขาเรียนจบได้รับปริญญา 2 ใบ คือ สาขาฟิสิกส์ จากมหาวิทยาลัยคิมอิลซุง และปริญญาทางการทหารจากวิทยาลัยทหารคิมอิลซุง อนึ่ง เขายังสนใจศึกษาด้วยตนเองในสาขาคอมพิวเตอร์อีกด้วย

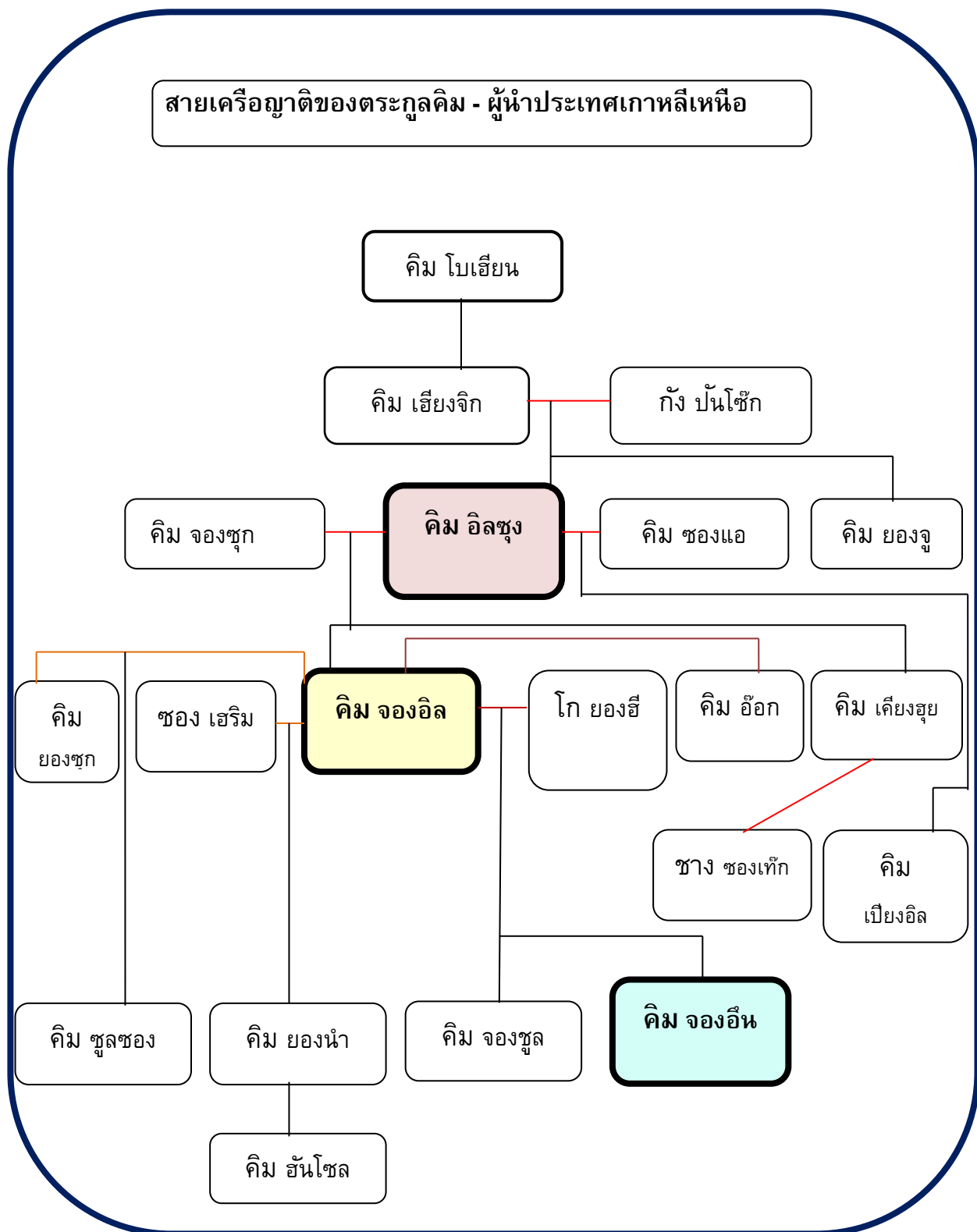
มีข่าวว่าเขาแต่งงานแล้วกับผู้หญิงที่เป็นหมอม แต่ไม่ได้รับการยืนยัน นอกจากนี้ ชีวิตส่วนตัวของเขาไม่ค่อยได้รับการเปิดเผยนัก ข่าวคราวที่กล่าวขวัญถึงเขาส่วนใหญ่มักเป็นข่าวจากทางการเกาหลีใต้ และผู้สื่อข่าวเกาหลีใต้และตะวันตกที่คาดการณ์และพรรณนาถึงชีวิตของคิม จองอิลไปต่างๆ นานา โดยไม่อาจตรวจสอบได้ว่าเป็นข้อมูลจริงหรือไม่ จนกระทั่งทางการเกาหลีเหนือประกาศเมื่อวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 2010 ว่า เขาเป็นผู้สืบทอดทางการเมืองต่อจากบิดา ผู้สื่อข่าวทั่วโลกก็เริ่มจับตาไปที่ตัวเขาและเขียนเรื่องราวของเขาออกมามากมาย

ช่วงการเปลี่ยนผ่านของผู้นำ

แม้ว่าผู้คนทั่วโลกจะไม่สงสัยในการขึ้นเป็นผู้นำคนใหม่ของนายคิม จองอิล เพราะเป็นเส้นทางที่ได้รับการกำหนดไว้แล้ว แต่สิ่งที่แปลกใจก็คือว่า มีสาเหตุใดที่ทำให้ทางการเกาหลีเหนือต้องประกาศแถลงการณ์อย่างเป็นทางการในการถึงแก่อสัญกรรมของนายคิม จองอิล

ภายหลังจากที่เขาได้เสียชีวิตไปแล้วถึง 2 วัน ประเด็นในเรื่องนี้ไม่ได้รับคำอธิบายใดๆ จากรัฐบาล หรือแม้แต่เงินที่เป็นประเทคมหามิตรก็ได้รับรู้ในวันเดียวกับคนทั่วโลก

ภาพของผู้ประกาศข่าวหญิงที่ร้องไห้ในขณะที่อ่านแถลงการณ์เกี่ยวกับการถึงแก่อสัญกรรมในจอโทรทัศน์ได้ปรากฏแก่สายตาผู้ชม โดยกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สะอึกสะอื้นว่า “ผู้นำผู้เป็นที่รักได้จากโลกนี้ไปแล้วด้วยโรคหัวใจเมื่อเวลา 8.30 น. ของวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 2011 และจะทำพิธีฝังศพที่ *Kumsusan Memorial Palace* ที่กรุงเปียงยางในวันที่ 29 และจะไม่มีพิธีเชิญตัวแทนของชาติใดเข้าร่วมรัฐพิธีในครั้งนี้” ดังนั้น ในช่วง 13 วัน ประชาชนชาวเกาหลีเหนือนับแสนได้เดินทางเข้าทำความเคารพศพด้วยการแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง มีการร้องไห้ฟูมฟายและรำพึงรำพันถึงความเสียใจและความเสียตายต่อการจากไปของอดีตผู้นำตลอดเวลารายได้สภาพอากาศที่หนาวเหน็บติดลบ 12 องศาเซลเซียส อันเป็นภาพที่น่ารันทดใจยิ่งนัก

ที่มา: Wikipedia

โครงสร้างอำนาจของเกาหลีเหนือปัจจุบัน

(เมษายน ค.ศ. 2012)

คิม จองอึน (อายุ 28 ปี)

ผู้นำสูงสุด/ผู้บัญชาการทหารสูงสุดกองทัพเกาหลีเหนือ/ประธานคณะกรรมการกลางทางการทหาร/
เลขาธิการ
อันดับที่หนึ่งพรรคกรรมกรเกาหลี

เครือข่าย

คิม เคียงฮย (อา / 67 ปี)

ผู้อำนวยการฝ่ายอุตสาหกรรมเบาของพรรค

ชาง ซองเท็ก (อาเขย / 67 ปี)

รองประธานคณะกรรมการป้องกันประเทศ

กลุ่มผู้นำระดับสูง

คิม ยองนำ (87 ปี)

ประธานสภาประชาชนสูงสุด

แซว ยองริม (82 ปี)

นายกรัฐมนตรี

กั๋ง หังชู (88 ปี)

รองนายกรัฐมนตรี

กลุ่มผู้นำกองทัพ

รี ยองโฮ (70 ปี)

ผู้บัญชาการทหาร

คิม ยองซุน (77 ปี)

รมต.กลาโหม

คิม จองก๊ก (71 ปี)

รองผู้บัญชาการทหารคนที่ 1

คิม เมียงกุก (72 ปี)

ผู้อำนวยการฝ่ายเสนาธิการ

พรรคกรรมกรเกาหลีเหนือ

คิม คีนา (86 ปี)

เลขาธิการพรรค

แซว เทบ็อก (92 ปี)

เลขาธิการพรรค

โซ เรียงเฮ (83 ปี)

เลขาธิการพรรค

มุน เคียงด็อก (55 ปี)

เลขาธิการพรรค

บั๊ก โตซุน (68 ปี)

เลขาธิการพรรค

คิม ยองอิล (68 ปี)

เลขาธิการพรรค

ที่มา: Vantage Point, Vol. 35 no. 1 January 2012, p. 9

ทันทีที่สิ้นสุดยุคของคิม จองอิล ลูกชายผู้ซึ่งสืบทอดอำนาจยังไม่ได้รับตำแหน่งทางการเมืองในระดับสูงในทุกองค์การบริหารเพราะเพิ่งเข้าสู่การเมืองเพียงหนึ่งปี แต่เมื่อมีการรับรู้กันว่าเขาเป็นทายาททางการเมือง จึงต้องรีบยกตำแหน่งสำคัญ ได้แก่ จอมทัพ 1 ตำแหน่ง ส่วนตำแหน่งในองค์กรสำคัญอื่นๆ นั้นก็ทยอยแต่งตั้งเขาต่อไปในอนาคตอันใกล้

ในช่วงเปลี่ยนผ่านนี้ อาหึงและอาเชยจะทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด ในขณะที่ผู้นำทางทหาร พรรค และสภาประชาชนสูงสุดจะร่วมเป็นคณะบริหารประเทศ โดยมีนายคิม จองอิลผู้เยาว์วัยหนึ่งเป็นประธาน

นี่เป็นภาพของสถานการณ์และปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงการเปลี่ยนผ่านผู้นำของประเทศสาธารณรัฐประชาชนเกาหลีพอสังเขป ข้อมูลดังกล่าวมีแหล่งข่าวมาจากการของเกาหลีเหนือ กระทรวงการรวมชาติของเกาหลีใต้ และข่าวจากสื่อมวลชนตะวันตก อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจากเกาหลีเหนือก็มีอยู่อย่างจำกัด โดยมีเฉพาะที่ทางการของเขาจะต้องการให้ทั่วโลกรับรู้เท่านั้น ส่วนข่าวที่เจาะลึกหรือผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นไม่ปรากฏออกมาให้ทราบ ในขณะที่ข่าวและความคิดเห็นจากสื่อมวลชนตะวันตกและเกาหลีใต้มักเป็นการคาดการณ์ว่า น่าจะเป็นเช่นนี้เช่นนั้นเป็นหลัก โดยจะวิเคราะห์ความน่าจะเป็นตามข้อมูลปัจจุบันที่เปิดเผยออกมา หรือนำข้อมูลในอดีตมาอธิบายตามหลักตรรกศาสตร์มากกว่า หรือคาดเดาเอาเอง ดังนั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องใช้วิจารณญาณของท่านให้มากก่อนที่จะให้ความเชื่อถือหรือไม่

สาส์นวันขึ้นปีใหม่ ปี ค.ศ. 2012

ภายหลังพิธีการฝังศพของอดีตผู้นำแล้ว สำนักข่าวกลางของทางการเกาหลีเหนือ (Official Central News Agency – KCNA) ได้ออกแถลงการณ์เนื่องในวันขึ้นปีใหม่ 2012 แต่ประชาชนทั่วประเทศว่า “ขอให้ทุกคนร่วมมือร่วมใจทำให้ปีใหม่เป็นปีแห่งชัยชนะ ที่ให้เกิดความภาคภูมิใจและเต็มไปด้วยพลังกำลังที่เข้มแข็งและมั่งคั่งตามแนวทางที่อดีตผู้นำคิม จองอิลได้วางแนวไว้” ในขณะเดียวกัน ได้เรียกร้องให้ทุกฝ่ายให้ความจงรักภักดีต่อผู้นำคนใหม่ นายคิม จองอิล บทบรรณาการของหนังสือพิมพ์หลัก ได้แก่ Rodong Sinmum (ของพรรคกรรมกรแห่งเกาหลี) Joson Inmingun (ของกองทัพประชาชน) และ Chongnyon Jonwi (ของยุวชนสังคมนิยมคิมอิลซุง) ได้ร่วมกันเขียนบทความเนื่องในวันขึ้นปีใหม่เรียกร้องให้ชาวเกาหลีทั้งเหนือและใต้ร่วมกันยึดมั่นต่อปฏิญญาของวันที่ 15 มิถุนายน และวันที่ 4 ตุลาคม ที่จะสร้างขบวนการการรวมชาติให้เป็นหนึ่งเดียวเมื่อผู้นำทั้งสองชาติเข้าร่วมประชุมสุดยอดที่นคร

เปียงยางในปี ค.ศ. 2000 (กับประธานาธิบดีคิม เฉจุง) และปี 2007 (กับประธานาธิบดีโรห์ มู เฮียน)

แถลงการณ์ในวันขึ้นปีใหม่ได้ส่งสาส์นถึงประชาชนเรื่องการเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจที่เน้นอุตสาหกรรมเบาและการเกษตร รวมทั้งจะปฏิวัติวงการอุตสาหกรรมซึ่งมีความสำคัญยิ่งในศตวรรษใหม่ โดยจะยกระดับเทคโนโลยีเพื่อนำไปสู่อุตสาหกรรมในระดับสูงขึ้น และการเพิ่มผลผลิตทางด้านการเกษตร รวมทั้งอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลาง

ในด้านพลังงานนั้น จะเพิ่มผลผลิตถ่านหิน การใช้พลังงานจากน้ำ และเพิ่มสัดส่วนของอุตสาหกรรมเหล็ก รถไฟและเคมีภัณฑ์ให้สูงขึ้น

ในด้านสังคม ได้มีการเรียกร้องคนเกาหลีเหนือร่วมกันสร้างประเทศที่ทันสมัยมีอารยธรรมสูง และเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ที่เน้นด้านการศึกษา วรรณคดี ศิลปะ และการกีฬา เพื่อให้สังคมทัดเทียมกับอารยประเทศในทุกมิติของการดำรงชีวิต ในทางตรงกันข้าม จะเพิ่มการตรวจสอบและควบคุมการสื่อสารและโทรศัพท์มือถือในแง่ที่จะทำลายขนบธรรมเนียมประเพณีและการแทรกเข้ามาของลัทธิทุนนิยม ลัทธิจักรวรรดินิยมและวัฒนธรรมของตะวันตก

ในด้านการทหาร จะยึดมั่นนโยบายการทหารนำหน้า (Military First - *songun*) เพราะเป็นสถาบันหลักของประเทศ และเรียกร้องให้สหรัฐฯ ถอนทหารออกจากคาบสมุทรเกาหลี (หมายถึงกองทัพสหรัฐฯ ที่ปัจจุบันตั้งฐานทัพอยู่ในเกาหลีใต้จำนวน 28,500 นาย) และสุดท้ายในด้านต่างประเทศนั้นประเทศเกาหลีเหนือจะพัฒนาความสัมพันธ์อันดีกับทุกประเทศที่ให้การยอมรับอธิปไตยของชาติเกาหลีเหนือ (respect our country's sovereignty)

พลังมวลชนสนับสนุนผู้นำคนใหม่

จากการที่นายคิม จองอึนได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นจอมทัพเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 2011 ในวันต่อมา ผุ่ชนนับแสนได้ออกมาร่วมแสดงความยินดีและแสดงความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันสนับสนุนผู้นำคนใหม่ที่นครเปียงยาง มวลชนดังกล่าวชุมนุมกันร้อง ตะโกนด้วยเสียงดังกึกก้อง ยืนหยัดถึงความจงรักภักดีที่มีต่อนายคิม จองอึนที่บริเวณ จัตุรัสคิมอิลซุงที่เมืองหลวง ซึ่งงานนี้มีเจ้าหน้าที่ระดับสูงจากพรรค กองทัพ และผู้นำของรัฐ เช่น นายกรัฐมนตรี ประธานสภาประชาชนสูงสุด เป็นอาทิ เข้าร่วมเป็นจำนวนมาก โดยมีนาย มุน เคียงดก เลขาธิการคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์เกาหลี และหัวหน้าสาขา

พรรคของกรุงเปียงยางเป็นผู้กล่าวนำแก่ฝูงชนว่า “เจ้าหน้าที่ระดับสูงทุกคน สมาชิกพรรค และชนทุกหมู่เหล่าขอสละชีพเพื่อปกป้องท่านคิม จองอึน และจะภักดีต่อแนวคิดและความเป็นผู้นำของท่าน”

ตอนเช้าตรู่ของวันที่ 2 มกราคม 2012 พลังมวลชนแห่งเมืองฮัมฮุง จังหวัดฮัมเกียงได้ร่วมแสดงพลังสนับสนุนผู้นำคนใหม่ พร้อมกับส่งจดหมายเรียกร้องให้ผู้คนทั่วประเทศแสดงความภักดีและปฏิบัติหน้าที่ที่งานพัฒนาด้านเศรษฐกิจของชาติบรรลุผลสำเร็จ ต่อมา ในวันที่ 4 มกราคม ฝูงชนในจังหวัดเปียงกันใต้ ซากัง ฮวางเฮเหนือ กังวอน และเมืองนาโป ก็ได้ออกมาร่วมสวดดีและสนับสนุนนายคิม จองอึน โดยในวันเดียวกันนี้ สมาคมยุวชนสังคมนิยมคิมอิลซุง โดยมีนายโซ เรียงเฮ เลขาธิการพรรคกรรมกรเกาหลีเข้าร่วมด้วย ได้ออกมาแสดงจุดยืนสนับสนุนผู้นำคนใหม่ ฝูงชนทุกกลุ่มและจากทุกจังหวัดต่างแสดงความอาลัยอาวรณ์ต่อผู้นำที่จากไปอย่างสุดซึ้ง ในขณะที่เดียวกันก็ปฏิญาณว่าจะเชิดชู ให้ความเคารพ และจะร่วมกันปกป้องนายคิม จองอึนด้วยชีวิตของพวกเขา

ในวันที่ 9 มกราคม ค.ศ. 2012 กองทัพแห่งเกาหลีเหนือ ทั้งกองทัพบก กองทัพเรือ และกองทัพอากาศได้ร่วมให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะรับใช้ผู้นำคนใหม่ โดยนายพลรี ยองโฮ ผู้บัญชาการแห่งกองทัพเกาหลีได้อ่านคำสาบานตนว่า “พวกเราจะสร้างพลังกำแพงหินชั้นเพื่อปกป้องผู้บัญชาการทหารสูงสุดของพวกเรา เราจะเป็นปืนและระเบิดที่ให้การคุ้มกันผู้นำคนใหม่ โดยทหารทุกเหล่าทุกนายจะปฏิบัติหน้าที่นี้ด้วยชีวิต” ซึ่งทหารในแถวต่างตะโกนตามคำกล่าวของผู้บังคับบัญชาทุกถ้อยคำ

นายคิม จองอึนได้ย้ำถึงจุดยืนเมื่อวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 2012 ว่าเกาหลีเหนือจะยังคงทดลองระเบิดนิวเคลียร์และทดลองยิงขีปนาวุธต่อไปอีก (แม้ว่าต่อมา จะแถลงว่าอาจจะยกเลิกเมื่อได้ต่อรองกับสหรัฐฯ เพื่อแลกกับอาหารและเชื้อเพลิง) ทั้งนี้เพราะเป็นการแสดงถึงการมีเขี้ยวเล็บของเกาหลีเหนือว่า มีศักยภาพที่แท้จริง อันเป็นการชี้ให้เห็นถึงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว และการมีอำนาจอันชอบธรรมของเขาในการปกครองประเทศ ต่อมา ในวันที่ 14 มีนาคม ปี 2012 นายคิม จองอึนได้สั่งให้ทหารเตรียมพร้อมสูงสุด โดยประกาศว่า ประสงค์ที่จะทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ (sacred war) เป็นการตอบโต้กับเกาหลีใต้ที่ไม่ให้การยอมรับความสามารถในตัวเขาและไม่เคารพต่อบิดาของเขาโดยไม่อนุญาตให้ชาวเกาหลีใต้เข้าร่วมแสดงความเสียใจในงานศพของนายคิม จองอิล (ยกเว้นภรรยาของอดีตประธานาธิบดีซุนโด

และภรรยาของอดีตประธานาธิบดีคิม เจจุง) อันเป็นการแสดงถึงความเป็นศัตรูของรัฐบาลเกาหลีใต้ชุดปัจจุบันต่ออดีตผู้นำที่ยิ่งใหญ่

นอกจากนี้ ทางเกาหลีเหนือยังได้ประกาศว่า จะทดลองยิงจรวดชื่อ Unha – 3 นำดาวเทียมชื่อ Kwangmyong-song 3 ขึ้นสู่วงโคจรของโลกอีกในระหว่างวันที่ 12-16 เมษายน ศกนี้ ซึ่งเกาหลีเหนือสร้างขึ้นเอง เพื่อเฉลิมฉลองวันเกิดครบรอบ 100 ปีของนายคิม อิลซุง ผู้ซึ่งสร้างชาติเกาหลีเหนือ คำประกาศดังกล่าว สร้างความกังวลให้แก่เกาหลีใต้และจีนเป็นอย่างมาก (ในอดีต เกาหลีเหนือได้ทดลองยิงจรวดส่งดาวเทียมไปโคจรรอบโลกแล้ว 2 ครั้ง คือเดือนสิงหาคม ปี 1998 และเดือนเมษายน ปี 2009 แต่ประเทศรัสเซียกลับพบว่าไม่ดาวเทียมของเกาหลีเหนืออยู่ในวงโคจรรอบโลก ทำให้หลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกาหลีใต้ ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ อ้างว่า ที่แท้จริงแล้ว เกาหลีเหนือได้ทดลองยิงขีปนาวุธพิสัยไกลมากกว่า)

มีข่าวสำคัญอีก 2 ข่าวที่น่าสนใจในช่วงการเปลี่ยนผ่านผู้นำ นั่นคือ ข่าวการเรียกนางโก ยองซุก มารดาของนายคิม จองอึนที่เสียชีวิตไปนานหลายปีแล้วว่าเป็น “แม่แห่งเมืองเปียงยาง” (mother of Pyongyang) ในงานวันเกิดปีที่ 70 ของนายคิม จองอิลเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ศกนี้ (มีการเฉลิมฉลองวันเกิดของอดีตผู้นำคนนี้อย่างยิ่งใหญ่) อันเป็นการเสริมพลังอำนาจของอดีตผู้นำและภริยา รวมทั้งเป็นการให้เกียรติแก่ผู้นำคนใหม่อีกด้วย

ส่วนข่าวที่ร้อนแรงทางการเมืองอีกข่าวหนึ่งก็คือ นาย Yoji Gomi บรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวันของญี่ปุ่นชื่อ Tokyo Shinbun ได้พิมพ์หนังสือโดยรวบรวมจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่เขาได้เขียนโต้ตอบกับนายคิม จองนำ บุตรชายคนโตของนายคิม จองอิลวัย 40 ปีเป็นเวลาหลายปี (ตั้งแต่ ค.ศ. 2004) ในขณะที่นายคิมอาศัยอยู่ที่เกาะมาเก๊า และได้สัมภาษณ์เป็นเวลาหลายชั่วโมงอีกหลายครั้ง ในหนังสือระบุว่า “นายคิม จองนำไม่เห็นด้วยกับการสืบทอดอำนาจทางการเมืองจากบิดาไปสู่น้องชาย (ต่างมารดา) ของเขา” และยังได้อธิบายต่อไปอีกว่า “การสืบทอดอำนาจเป็นเรื่องที่น่าเศร้า เพราะผู้นำเยาว์วัยจะเป็นเพียงผู้นำทางสัญลักษณ์ที่คนรอบข้างนายคิม จองอึนจะเป็นตัวจริงที่ครอบครองอำนาจและการบริหารประเทศเกาหลีเหนือ สถานการณ์ดังนี้ จะสร้างปัญหาให้แก่ประเทศเพราะผู้คนจะเสื่อมศรัทธาเมื่อเปรียบเทียบกับจีนแล้ว การเปลี่ยนผู้นำไม่ได้เป็นการสืบทอดทางสายโลหิต ซึ่งทำให้จีนมีพลังอำนาจและพัฒนาความเจริญก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว”

ปฏิภริยาจากต่างประเทศ

แม้เป็นที่ทราบกันดีว่า ชีวิตของนายคิม จองอิลคงอยู่ได้ไม่นานนักและมีการคาดการณ์ไปต่างๆ นานาถึงวันที่เขาจะจากโลกนี้ไป อันเป็นผลมาจากกาการวิเคราะห์ถึงสุขภาพอันย่ำแย่ของอดีตผู้นำเกาหลีเหนือในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่ผู้นำและผู้สื่อข่าวต่างแดนก็ยังคงรู้สึกและตระหนักเมื่อได้รับข่าวคราวของการถึงแก่อสัญกรรมที่ไม่คาดคิดว่าจะเป็นเวลาที่สั้นและรวดเร็วปานนี้ ทั้งนี้ที่ได้ทราบข่าว นายลี เมียงบักประธานาธิบดีแห่งเกาหลีใต้ได้เรียกประชุมคณะรัฐมนตรีฉุกเฉินและสั่งเตรียมพร้อมในระดับสูงสุดเพื่อรับสถานการณ์ที่ไม่คาดฝันที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ สาเหตุสำคัญที่ต้องมีการเตรียมพร้อมเพราะมีข้อมูลในอดีตบ่งชี้ว่า นายคิม จองอิลในช่วงที่ได้รับการวางตัวให้เป็นทายาททางการเมืองต่อจากบิดาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังในการระเบิดเครื่องบินสายการบินเกาหลีในปี 1984 และการสังหารหมู่คณะรัฐมนตรีของเกาหลีใต้ในปี 1987 เมื่อครั้งเดินทางไปเยือนประเทศพม่าอย่างเป็นทางการ อนึ่ง การยิงปืนใหญ่ถล่มเกาะยอนเปียงของเกาหลีใต้ในปี 2010 ก็มีการระบุว่านายคิม จองอิลซึ่งเพิ่งได้รับการวางตัวให้เป็นทายาททางการเมืองต่อจากพ่อได้เป็นผู้สั่งการเช่นกัน ทั้งนี้ทั้งนั้น เพราะอาจเป็นการสร้างภาพของความเป็นผู้นำที่กล้าตัดสินใจเด็ดเดี่ยวเพื่อผลประโยชน์ของชาติแม้ว่าจะเป็นการกระทำที่โหดเหี้ยม ป่าเถื่อน และไร้มนุษยธรรมต่อพลเมืองของชาติอื่นก็ตาม ดังนั้น การเตรียมความพร้อมทางทหารของเกาหลีใต้จึงเป็นเรื่องที่ไม่อยู่เหนือความคาดหมาย เพราะเกาหลีเหนือประกาศฆ่าแล้วฆ่าอีกมาหลายสิบปีแล้วที่จะทำลาย “รัฐบาลหุ่น” และประกาศ “ปลดแอกเพื่อนร่วมชาติที่อยู่ทางใต้ของคาบสมุทร” ให้หลุดพ้นจากโซ่ตรวนของจักรวรรดินิยมและลัทธิทุนนิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐบาลของลี เมียงบักที่ใช้นโยบายแข็งกร้าวต่อเกาหลีเหนือตั้งแต่นั้นสู่อำนาจในปี ค.ศ. 2008 โดยที่เกาหลีเหนือถือว่า นายลีเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สมควรจะต้องถูกนำมาลงทัณฑ์ให้สาสมกับความอหังการของผู้นำเกาหลีใต้ในช่วงเวลานี้

องค์กรเอกชนเพื่อมนุษยธรรมของเกาหลีใต้ได้เสนอความช่วยเหลือทางด้านอาหารให้กับรัฐบาลใหม่ของเกาหลีเหนือ คือ แบ่งจำนวนทั้งสิ้น 3,000 ตันและสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นอีกหลายรายการ โดยได้ส่งไปแล้วงวดแรก 180 ตันเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2012 และส่งเจ้าหน้าที่ขององค์กร 8 คนเป็นผู้นำแบ่งไปส่งยังที่หมาย ภายหลังจากที่ส่งของแล้วได้ให้เจ้าหน้าที่ 2 คนอยู่เพื่อดูแลว่าสิ่งของเหล่านี้จะต้องส่งไปถึงกลุ่มเป้าหมายที่แท้จริงหรือไม่ เพื่อป้องกันมิให้รัฐบาลโสมแดงนำไปเป็นเสบียงเก็บไว้ให้แกกองทัพ อย่างไรก็ตาม ทางเกาหลีเหนือแจ้งว่า หากต้องการส่งความช่วยเหลือ จะต้องปราศจากเงื่อนไขใดๆ และในที่สุด ทางรัฐบาลโสมแดง

ก็ประกาศไม่รับความช่วยเหลือขององค์กรเอกชนแห่งนี้อีกต่อไปเมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 2012 อันเป็นการตอกย้ำว่า เกาหลีเหนือจะไม่ยอมคุกเข่าให้แก่ชาติหรือองค์กรใดๆ ที่จะใช้ความช่วยเหลือเป็นเครื่องต่อรองให้รัฐบาลต้องยอมจำนนตามที่ต่างชาติต้องการ ซึ่งรัฐบาลเกาหลีเหนือได้ย้ำจุดยืนนี้อย่างต่อเนื่องและจริงจังเสมอมา

รัฐบาลญี่ปุ่นให้ความสนใจต่อเรื่องการอาสัญกรรมนี้เช่นกัน และคณะรัฐมนตรีได้เปิดประชุมเพื่อประเมินสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นบนคาบสมุทรเกาหลีและความเกี่ยวข้องกับญี่ปุ่นในกรณีเหตุการณ์ที่จะกระทบกับญี่ปุ่น ได้แก่ การทดลองยิงขีปนาวุธของเกาหลีเหนือที่มักจะยิงไปทางทะเลญี่ปุ่น หรือข้ามเกาะญี่ปุ่นไปตกในมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งถือเป็นอันตรายต่อดินแดนและพลเมืองชาวอาทิตย์อุทัย เพราะหากเกิดการผิดพลาดขึ้นญี่ปุ่นก็จะได้รับผลโดยตรง ส่วนการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ส่งผลต่อประเทศญี่ปุ่นไม่น้อยเพราะมีดินแดนที่ตั้งอยู่ไม่ห่างไกลกันนัก แรงระเบิด (ราว 3.2 ริคเตอร์) และกัมมันตภาพรังสีก็อาจกระทบกระเทือนดินแดนเพื่อนบ้านไม่มากนักน้อย แต่ที่ญี่ปุ่นให้ความสนใจยิ่งก็คือ ชาวคราวของชาวญี่ปุ่นที่ถูกเกาหลีเหนือลักพาตัวไป แม้จะส่งคืนมา 5 รายแล้วก็ตาม คนญี่ปุ่นทั่วไปก็ยังคงคิดว่า น่าจะมีผู้ถูกลักพาตัวไปมากกว่านั้นทั้งๆ ที่ทางการเกาหลีเหนือจะกล่าวซ้ำหลายครั้งแล้วว่า ไม่มีคนญี่ปุ่นเหลืออยู่ในดินแดนเกาหลีเหนืออีก

เมื่อเกาหลีเหนือทดลองระเบิดนิวเคลียร์ครั้งแรกในปี 2006 ญี่ปุ่นร่วมกับองค์การสหประชาชาติได้ประกาศคว่ำบาตรต่อเกาหลีเหนือ ซึ่งมีผลเรื่อยมาและจะสิ้นสุดลงในเดือนเมษายน ปี 2012 นี้ ทางกรณญี่ปุ่นได้ประกาศเมื่อเดือนมีนาคม ปี 2012 ว่า จะขยายเวลาการคว่ำบาตรต่อเกาหลีเหนือ ด้วยการไม่นำเข้า-ส่งออกสินค้าใดๆ กับเกาหลีเหนือ อันเป็นการลงโทษต่อการ “กระทำที่ยั่วยุ” ทั้งนี้เพราะยังไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในสังคมโสมแดงในช่วงเวลาที่ผ่านมา ส่วนสหรัฐ อเมริกาให้ความสนใจต่อการเปลี่ยนผ่านผู้นำเกาหลีเหนืออย่างจริงจัง โดยเจ้าหน้าที่ระดับสูงในกระทรวงการต่างประเทศได้วิเคราะห์สถานการณ์ทุกแง่มุมทั้งภายในเกาหลีเหนือเอง และกับประเทศรอบข้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับจีนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจและการเมืองต่อเมืองโสมแดง การเป็นพวกพ้องระหว่างจีนกับเกาหลีเหนือ และกับรัสเซียที่ระบบการเมืองการปกครองที่คล้ายคลึงกัน จึงกลายเป็นกลุ่มประเทศที่มีข้อผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง และมีนโยบายที่แตกต่างไปจากญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ที่เป็นพันธมิตรกับสหรัฐฯ โดยจีนจะปกป้องเกาหลีเหนือทุกทาง ทำให้เกาหลีเหนือ

สามารถช่วยด้วยการทดลองอาวุธที่มีพลังทำลายล้างสูงโดยไม่ต้องเกรงกลัวต่อชาติใด และที่ผ่านมามีหลายเหตุการณ์ที่เป็นการห้ามเกียรติภูมิของสหรัฐฯ – ประเทศที่เป็นผู้นำโลกเสรี

สหรัฐฯ ได้เรียกร้องให้เกาหลีเหนือกลับมาร่วมประชุม 6 ฝ่ายภายหลังที่เกาหลีเหนือเดินออกจากที่ประชุมไปในปี 2007 แต่การเจรจาอย่างไม่เป็นทางการระหว่างสหรัฐฯ กับเกาหลีเหนือก็ได้เกิดขึ้นในช่วงก่อนและหลังการอาสัญกรรมของนายคิม จองอิลที่ประเทศจีน ทำให้ทางการเกาหลีเหนือยุคใหม่นี้ประกาศว่า จะยุติการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์และจะกลับมาเจรจา 6 ฝ่ายอีกครั้งในเวลาอันควร ยังผลให้ความตึงเครียดบนคาบสมุทรเกาหลีลดความร้อนแรงลงบ้าง

จีนเป็นประเทศมหามิตรของเกาหลีเหนือที่ผู้นำและเจ้าหน้าที่ระดับสูงต่างมีการเยี่ยมเยียนกันและกันเสมอมา และอาจเป็นประเทศแรกและประเทศเดียวที่นายคิม จองอิลได้นำบุตรชายไปเปิดตัวเป็นทายาททางการเมืองในเดือนปลายปี 2010 ในขณะที่ประธานาธิบดีหู จินเทาได้เดินทางไปแสดงความเสียใจต่อการจากไปของนายคิม จองอิล ณ. สถานทูตเกาหลีเหนือ ณ. กรุงปักกิ่งพร้อมกับสมาชิกชั้นนำทางการเมืองอีก 2 คน จึงแสดงให้เห็นว่า จีนได้ให้ความสำคัญต่อเกาหลีเหนือมากที่สุด *อนึ่ง จีนเปรียบตนว่าเป็นเสมือนกับพี่ ส่วนเกาหลีเหนือเป็นเสมือนริมฝีปาก* ซึ่งต่างต้องให้ความผูกพันต่อกันอย่างเหนียวแน่น

จีนเป็นประเทศแรกที่ทำให้การยอมรับความเป็นผู้นำของนายคิม จองอิลภายหลังจากที่บิดาของเขาเสียชีวิตเพียงไม่กี่วัน และได้กล่าวในเชิงแนะนำให้เหล่าผู้นำในทุกองค์กรทางการเมืองการปกครองของเกาหลีเหนือให้ความเคารพนับถือและกระทำตามผู้นำคนใหม่เฉกเช่นที่เคยกระทำมาในอดีต นั่นหมายถึงคำเตือนจากประเทศมหามิตรที่คอยปกป้องและช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและการเมืองต่อเกาหลีเหนือรายใหญ่ที่สุดมาโดยตลอด เพื่อให้ “รัฐเกาหลีเหนือ” (North Korean regime) แข็งแกร่งและสามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง (ไม่ล่มสลายไปตามคำทำนายของประเทศตะวันตก) ดังจะเห็นได้ว่า ผู้คนทุกหมู่เหล่าทุกระดับชนชั้นทั่วทั้งประเทศเกาหลีเหนือแสดงออกถึงความจงรักภักดี จะกระทำตามนโยบายและแนวทาง รวมทั้งจะปกป้องผู้นำผู้เยาว์ด้วยชีวิต

รัสเซียเป็นมิตรกับเกาหลีเหนือมาช้านานและมีความสัมพันธ์อันดียิ่งในช่วงที่ญี่ปุ่นเข้ายึดครองคาบสมุทรเกาหลี รวมทั้งในช่วงสงครามเกาหลีที่รัสเซียให้ความช่วยเหลือต่อสู้กับฝ่ายสัมพันธมิตร แต่ต่อมาเมื่อโซเวียตมีปัญหากับจีน เกาหลีเหนือได้หันไปผูกพันกับจีนมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ความผูกพันก็มีได้จางหายไปอย่างสิ้นเชิง รัสเซียยังคงให้การสนับสนุนการกระทำของเกาหลีเหนือเกือบทุกอย่างเช่นเดียวกับจีน และผู้นำทั้งสองประเทศก็ได้มีการเยี่ยมเยียนกันอย่างเป็นทางการเสมอ แม้ไม่บ่อยเท่าที่จีน

รัสเซียมีโครงการร่วมมือพัฒนาสามเหลี่ยมเศรษฐกิจในบริเวณพรมแดนที่ติดต่อกันระหว่างเกาหลีเหนือ-จีน-รัสเซีย โครงการนี้ได้เริ่มดำเนินการเรื่อยมาแม้จะยังไม่คืบหน้าและบรรลุผลดังที่ตั้งไว้ แต่ก็มีความพยายามร่วมของทั้งสามฝ่ายที่จะเห็นความเจริญมั่งคั่งของภูมิภาคแถบนี้

รัสเซียได้แสดงความเสียใจต่อรัฐบาลเกาหลีเหนือภายหลังการอาสัญกรรมของนายคิม จองอิล ทำให้นายคิม จองอึนซาบซึ้งใจที่รัสเซียเป็นมิตรประเทศที่สามารถพึ่งพาในยามทุกข์ได้

ต่อมา ในวันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 2012 เกาหลีเหนือได้ยิงจรวด Unha-3 เวลา 07.39 น. โดยอ้างว่า เป็นจรวดติดดาวเทียมขึ้นสู่วงโคจรของโลกเพื่อใช้สำรวจภูมิอากาศและแหล่งทรัพยากรของประเทศ อันเป็นการเฉลิมฉลองในวันครบรอบวันเกิดหนึ่งร้อยปีของนายคิม อิลซุง ผู้ก่อตั้งประเทศเกาหลีเหนือ ก่อนหน้านั้น นานาประเทศ รวมทั้งเลขาธิการอาเซียนได้คัดค้าน เพราะต่างคิดว่าเกาหลีเหนือจะทดลองยิงขีปนาวุธพิสัยไกล หรืออาจเป็นจรวดที่จะสามารถติดหัวรบนิวเคลียร์ในอนาคตหากได้รับความสำเร็จในการทดลองครั้งนี้ ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ได้สั่งเตรียมพร้อมและนำขีปนาวุธดำน้ำขีปนาวุธออกมาติดตั้ง พร้อมที่จะยิงเพื่อทำลายหากชิ้นส่วนของจรวดเกิดตกลงในน่านฟ้าของตน ในขณะที่สหรัฐฯ ประกาศอย่างชัดเจนว่า จะงดให้ความช่วยเหลือที่เคยตกลงว่าจะส่งอาหารไปให้หากเกาหลีเหนือไม่เชื่อฟัง อย่างไรก็ตาม การยิงจรวดของเกาหลีเหนือประสบความล้มเหลวภายหลังที่ยิงออกไปได้ 81 วินาที จรวดตกลงในทะเล ต่อมา สหรัฐฯ และเกาหลีใต้ได้ประกาศว่า นั่นเป็นพฤติกรรมที่เกาหลีเหนือต้องการยั่วให้เกิดความตึงเครียดบนคาบสมุทรเกาหลีอีกครั้ง และสภาความมั่นคงแห่งองค์การสหประชาชาติออกแถลงการณ์ประณามการยิงจรวดของเกาหลีเหนือเมื่อวันที่ 16 เมษายน ค.ศ. 2012

ค่าใช้จ่ายในการยิงจรวดครั้งนี้มีราว 850 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ แยกออกเป็นค่าสร้างฐานยิงมูลค่า 400 ล้านดอลลาร์ และค่าจรวด 450 ล้านดอลลาร์ จึงมีการวิพากษ์วิจารณ์กันไปทั่วโลกว่า เงินจำนวนนี้น่าจะนำไปซื้อหาอาหารเลี้ยงดูประชาชนที่อดอยากมากกว่าที่จะทิ้งไปกับการยิงจรวดแต่ล้มเหลว

ที่มา: Korea Times. April 14, 2012.

ในการประชุมสภาประชาชนสูงสุด (Supreme People's Assembly - SPA) ครั้งที่ 12 ในระหว่างวันที่ 12-14 เมษายน ค.ศ. 2012 ได้ลงมติให้ คิม จองอึน ดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำสูงสุด (Supreme Leader) เป็นเลขาธิการ อันดับหนึ่งของพรรคกรรมกรเกาหลี (First Secretary of Workers' Party - WPK) และเป็นประธานคณะกรรมการกลางทางการทหาร (Chairman of Central Military Commission) พร้อมกันนี้ สภาก็ได้ยกย่องให้ คิม จองอิล ดำรงตำแหน่งเป็นประธานคณะกรรมการป้องกันประเทศชั่วนิรันดร์ (Eternal Chairman of National Defense Commission) และเป็นเลขาธิการพรรคชั่วนิรันดร์เช่นกัน

ประการสุดท้าย ผู้สื่อข่าวต่างประเทศและผู้สังเกตการณ์ตะวันตกมักจะคาดหมายกันไปว่าประชาชนเกาหลีเหนืออาจจะเปลี่ยนแปลงการลุกฮือต่อต้านรัฐบาลเผด็จการที่ครอบครองอำนาจต่อเนื่องกันมาเป็นเวลายาวนานดังเช่นที่ปรากฏในโลกอาหรับ และยังมีกระแสข่าวอีกว่า อดีตรัฐบาลของนายคิม จองอิลได้ปิดหูปิดตาประชาชนมิให้ล่วงรู้ความเป็นไปของโลก และพยายามขจัดช่องทางหรือสื่อใดๆ ที่จะให้ประชาชนเข้าถึงข่าวเหล่านั้น ต่อมาเมื่อมีการเปลี่ยนผ่านไปยังผู้นำคนใหม่ มาตรการเดียวกันก็ได้ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือของรัฐต่อไป ทำให้สถานการณ์การลุกฮือ(ยัง)ไม่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ชาวตะวันตกบางคนก็ยังคงพยากรณ์ว่าสถานการณ์แบบปฏิวัติจะเกิดขึ้นในเกาหลีเหนือได้ในอนาคตอันใกล้

กล่าวโดยสรุป ท่ามกลางสภาวะปัจจุบันที่ทุกอย่างยังคงสงบนิ่ง ไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างมีนัยสำคัญ ในทางตรงกันข้ามสื่อมวลชนตะวันตกก็คาดการณ์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในเกาหลีเหนือ ผู้อ่านจึงควรที่จะจับจ้องดูการพัฒนากว่า อะไรจะเกิดขึ้นในดินแดนลึกลับแห่งนี้ เพราะแต่ละย่างก้าวของพวกเขาจะส่งผลกระทบต่อโลกไม่น้อยทั้งในระยะใกล้และระยะยาว

Source: www.telegraph.co.uk

หนังสืออ้างอิง

1. ดำรงค์ ฐานดี, เกาหลีเหนือ: สังคมและวัฒนธรรม. รายงานวิจัย เอกสารทางวิชาการ ลำดับที่ 9 ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2541.
2. ดำรงค์ ฐานดี, “การเมืองการปกครองของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีและสาธารณรัฐเกาหลี,” เอกสารการสนทนาวิชาการเมืองการปกครองของประเทศในเอเชีย. หน่วยที่ 3 กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมราชา, 2548.
3. _____, “NK Successors’ Uncle Plays Key Role,” Korea Times. December 25, 2011.
4. _____, “North Korea’s New Leaders Lash out at South Korea and Allies,” Yahoo News. December 30, 2011.
5. Green, Michael J., “What’s Next in Power Games in North Korea,” Japan Times. December 26, 2011.
6. Kim, Young-jin, “Kim’s Inner Circle Comes into Focus,” Korea Times. December 29, 2011.
7. _____, “Development in North Korea,” Vantage Point. Vol. 35 no. 1 January 2012.
8. _____, “Development in North Korea,” Vantage Point. Vol. 35 no. 2 February 2012.
9. _____, “Kim Jong-il”; “Kim Jong-un,” Wikipedia.
10. ข่าวจากหนังสือพิมพ์ Korea Times, Korea Herald, Japan Times, China Daily, Washington Post, Yahoo News, เดลินิวส์, มติชน และ ไทยรัฐ ในช่วงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2554 ถึงเมษายน พ.ศ. 2555 เกี่ยวกับการเปลี่ยนผ่านรัฐบาลเกาหลีเหนือและปฏิกิริยาของนานาชาติต่อเกาหลีเหนือ

ภาคผนวก 2 การเลือกตั้งประธานาธิบดี ปี 2012 ของเกาหลีใต้

ความสนใจต่อประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ของคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยในช่วงไม่กี่ปีมานี้มีมาก และต่างประสงค์ที่จะเรียนรู้ในเรื่องราวหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคน สังคม และวัฒนธรรม ตลอดจนเศรษฐกิจ และการเมืองเพื่อให้ได้รับความรู้ความเข้าใจในความลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น บทความนี้ขอเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านการเมืองของเกาหลีใต้ในยุคปัจจุบันที่ได้มีการจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 18 เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2012 ทั้งนี้เพราะประธานาธิบดีลี เมียงบักได้ดำรงตำแหน่งครบวาระ และผู้ได้รับเลือกตั้งได้เข้ารับตำแหน่งอย่างเป็นทางการในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013

ตามรัฐธรรมนูญของเกาหลีใต้นั้น ประธานาธิบดีสามารถดำรงตำแหน่งได้เพียง 1 วาระเป็นเวลา 5 ปี และจะลงสมัครต่ออีกไม่ได้ ระบบการเมืองของเกาหลีเป็นระบบประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกโดยตรงจากประชาชน เมื่อได้รับเลือกแล้วเขาจะแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีโดยผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา ประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งเป็นทั้งประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหารของประเทศ ดังนั้น การเลือกตั้งประธานาธิบดีจึงเป็นที่สนใจของชาวเกาหลีใต้ทุกคน เพราะสังคมเมืองโสมจะก้าวไปในทิศทางใดก็ขึ้นอยู่กับนโยบายและคุณสมบัติของผู้ที่เป็นผู้นำของประเทศ

ระบบการเมืองเกาหลี

ปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่า ระบบการเมืองของเกาหลีใต้เป็นประชาธิปไตยเต็มใบ กล่าวคือ มีการเลือกตั้งที่ชอบธรรมระหว่างนักการเมืองอาชีพ ทั้งที่เป็นประธานาธิบดีและสมาชิกรัฐสภา รัฐสภาของประเทศนี้เป็นสภาเดี่ยว (unicameral assembly) ที่มีสมาชิกทั้งสิ้น 300 คน โดยได้รับเลือกจากเขตเลือกตั้งจำนวน 246 คน และจากสัดส่วน 54 คน รัฐสภาทำหน้าที่ในการออกกฎหมาย

ความเข้มแข็งทางการเมืองระบอบประชาธิปไตยของประเทศนี้เริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 1992 เมื่อนายคิม ยังแซม นักการเมืองอาชีพได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีและกลายเป็นระบบการเมืองที่ยังรากฝังลึกลงในสาธารณรัฐเกาหลีนับแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน ตามลำดับรายชื่อของผู้นำประเทศ ดังนี้

นายคิม ยังแซม ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ระหว่างปี ค.ศ. 1992 – 1997

นายคิม เดจุง	ค.ศ. 1998 – 2002
นายโรห์ มูเฮียน	ค.ศ. 2003 – 2007
นายลี เมียงบัก	ค.ศ. 2008 – 2012

ในอดีตนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศขึ้นเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1948 ระบบการเมืองของประเทศนี้มีความไม่มั่นคง แกว่งไปมาตามแรงอำนาจทางสังคมและทหาร ก่อให้เกิดความรุนแรงทางการเมืองนับครั้งไม่ถ้วนที่ผู้คนต้องสังเวชชีวิตและถูกทารุณกรรมคนแล้วคนเล่า ทรัพย์สินเสียหายมากมาย ตลอดจนมีการฉีกรัฐธรรมนูญหลายครั้งเพียงเพื่อจะได้ครอบครองอำนาจในมือของกลุ่มตนตลอดกาล

กล่าวโดยย่อ เมื่อครั้ง ดร. ซิงมัน รี (ดำรงตำแหน่งระหว่าง ค.ศ. 1948 – 1960) ก้าวขึ้นสู่การเป็นผู้นำประเทศ เป็นการแข่งขันที่เป็นประชาธิปไตยที่ผู้ชิงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีต่างเป็นวีรบุรุษร่วมต่อต้านผู้ยึดครองชาวญี่ปุ่น (ญี่ปุ่นยึดครองเกาหลีเป็นอาณานิคมในระหว่างปี ค.ศ. 1910-1945) แต่เมื่อได้รับตำแหน่งและดำรงอยู่ในอำนาจครบ 2 สมัยแล้ว ความเลวร้ายและความรุนแรงทางการเมืองก็เกิดขึ้นเมื่อประธานาธิบดีร่วมกับพรรครัฐบาลฉีกรัฐธรรมนูญ และทดแทนด้วยรัฐธรรมนูญที่อนุญาตให้เป็นประธานาธิบดีได้ตลอดกาล ประชาชนและฝ่ายค้านจึงแสดงความไม่เห็นด้วย ร่วมกันนำไปสู่การรัฐประหารในปี ค.ศ. 1960

ในยุคของนายพลปัก จุงฮี (ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีระหว่างปี ค.ศ. 1962-1979) ก็เช่นกันที่มีการฉีกรัฐธรรมนูญและทดแทนด้วยรัฐธรรมนูญฉบับยูนีในในปี ค.ศ. 1972 เพื่อขยายการดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศออกไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด ก่อให้เกิดการต่อสู้ทางการเมืองเพื่อขอการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างกว้างขวางและความรุนแรง ฝ่ายรัฐบาลได้ใช้กองกำลังทหารเข้าบดขยี้ จนมีผู้คนบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก ส่วนที่เหลือก็ถูกอุ้มฆ่า จำขัง กัดหัว จุ่มน้ำเพื่อให้สารภาพว่ากระทำการต่อต้านรัฐบาลจริง ตำรวจได้ยิงแก๊สน้ำตาใส่ฝูงชนนับครั้งไม่ถ้วน สังคมเต็มไปด้วยความตึงเครียด ปั่นป่วน และประชาชนไร้สิทธิเสรีภาพที่พึงมี เหตุการณ์ดังนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงจุดที่รัฐบาลของนายพลชุน ดุฮวาน (ดำรงตำแหน่ง ค.ศ. 1981-1987) และนายพลโรห์ เตวู (ดำรงตำแหน่ง ค.ศ. 1988-1991) ในที่สุดประชาธิปไตยก็บังเกิดขึ้นเมื่อฝ่ายทหารยอมจำกัดสถานภาพของตนเองในการทำหน้าที่ป้องกันประเทศ และปล่อยให้ประชาชนทำหน้าที่ทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเต็มใบภายหลังที่ทหารยึดครองตำแหน่งผู้นำประเทศเป็นระยะเวลายาวนานกว่า 30 ปี ⁽¹⁾

การต่อสู้ทางการเมืองในระบบประชาธิปไตยได้ดำเนินเรื่อยมาตั้งแต่ครั้งที่นายคิม ยัง แซมประกาศแข่งขันเป็นประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 14 ในตอนปลายปี ค.ศ. 1991 จนถึงปัจจุบันนี้ เกาหลีใต้ก็ไม่ได้หวนกลับไปใช้ระบบการปกครองเผด็จการทหาร หรือมีการปฏิวัติรัฐประหารอีกเลย นักวิชาการเกาหลีจึงมักจะกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า เกาหลี ใต้หลุดพ้นจากวงจรแห่งความชั่วร้าย คือ รัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง – รัฐประหาร... ทั้งนี้ ทั้งนี้ ก็ด้วยความพยายาม สติปัญญา และความยับยั้งชั่งใจในการจรรโลงระบอบ ประชาธิปไตยให้ยังรากลึกฝังลงบนผืนแผ่นดินของพวกเขานั่นเอง

ประวัติของผู้สมัครสตรีคนสำคัญ

ปัก กึนเฮ เป็นบุตรของอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮี กับนางยูก ยังซู เกิดเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1952 ที่นครเดกู (Daegu) มีน้องชายชื่อ ปัก จีแมนและน้องสาวชื่อ ปัก ไชว ยอง ปัก กึนเฮครองความเป็นโสดมาจนถึงปัจจุบัน

เธอได้รับปริญญาตรีสาขาวิศวกรรมไฟฟ้าจากมหาวิทยาลัยโซกัง (Sogang University) ในปี ค.ศ. 1974 และได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหาวิทยาลัย วัฒนธรรมจีน (Chinese Culture University) ของไต้หวันในปี ค.ศ. 1987 จากมหาวิทยาลัย ปุกย็องแห่งชาติ (Pukyong National University) จากสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่ง เกาหลี (KAIST) ปี 2008 และจากมหาวิทยาลัยโซกังในปี 2010

เมื่อบิดาเป็นอดีตประธานาธิบดี เธอจึงคุ้นเคยและดำรงตำแหน่งทางการเมืองมานาน นับตั้งแต่ครั้งมารดาเสียชีวิต (เมื่อสังหารชื่อ มุน เซกวาง ชาวญี่ปุ่นเชื้อสายเกาหลีซึ่งเป็น สมาชิกสมาคมคนเกาหลีในญี่ปุ่น ได้รับการบงการจากรัฐบาลเกาหลีเหนือให้สังหาร ประธานาธิบดี แต่พลาดไปถูกภรรยา) ที่โรงละครแห่งชาติในกรุงโซลเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1974 เธอจึงต้องทำหน้าที่เป็นสุภาพสตรีหมายเลขหนึ่งของประเทศแทนจนถึงปี 1979 เมื่อบิดาถูกสังหาร (เมื่อสังหารชื่อคิม แจกิว เป็นหัวหน้าองค์กรสืบราชการลับเกาหลี) เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ. 1979 ทั้งนี้เพราะกลุ่มฝ่ายค้านได้กล่าวหาว่า ปัก จุงฮีได้ใช้อำนาจกดขี่ จำขัง และสังหารผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล รวมทั้งละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงเพียงเพื่อจะได้ ครอบครองอำนาจและพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวทางที่ตนวางไว้เท่านั้น

เธอก้าวเข้าสู่ถนนการเมืองด้วยตนเองเมื่อได้รับเลือกเป็นสมาชิกรัฐสภาจากเขตดอล เซ็ง (Dalseong) ของนครเดกูในปี ค.ศ. 1998 ด้วยคะแนนเสียงร้อยละ 51.5 และได้รับเลือกอีก

ในปี 2000 ปี 2004 และปี 2008 ด้วยเสียงสนับสนุนร้อยละ 61.4 ร้อยละ 70.0 และร้อยละ 88.57 ตามลำดับ ต่อมา เธอได้เป็นสมาชิกรัฐสภาที่ได้รับการคัดเลือกจากสัดส่วนของพรรค เซนุริ (Saenuri) หรือพรรครัฐบาลในการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 2012

ความสำเร็จในอาชีพนักการเมืองของเธอจนได้รับการขนานนามว่า “ราชินีแห่งการเลือกตั้ง” นั้น เป็นเพราะพรรค Grand National Party – GNP (พรรคที่เธอสังกัดอยู่ ซึ่งเป็นชื่อเดิมของพรรค) ได้สูญเสียที่นั่งจำนวนมากให้แก่พรรคคู่แข่ง อันเป็นผลมาจากนายลี ฮ้อยแซง (Lee Hoi-chang) สมาชิกคนสำคัญที่ได้เสนอให้รัฐสภาลงมติถอดถอนประธานาธิบดี โรห์ มูเฮียน ออกจากตำแหน่งแต่ไม่สำเร็จ ประชาชนจึงหันหลังให้พรรคจนพ่ายแพ้อย่างย่อยยับในการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 2004 เธอจึงเข้าดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าพรรค (ระหว่างปี 2004-2006) และสามารถเอาชนะการเลือกตั้งทั่วไปปี 2006 อย่างท่วมท้น โดยสมาชิกพรรคได้รับการเลือกตั้งถึง 121 ที่นั่งทั้งๆ ที่ชื่อเสียงของพรรคถูกมองไปในทางลบอันเป็นผลมาจากการกล่าวหาประธานาธิบดีข้างต้น อีกทั้งเธอยังนำพรรคให้ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งในสภาท้องถิ่นทั่วประเทศอีกด้วย ผลแห่งชัยชนะครั้งนั้นทำให้เธอได้รับการยกย่องจากสมาชิกของพรรค อย่างไรก็ตาม ในขณะที่กำลังหาเสียงอยู่นั้น นายจี ชุงโฮ (Ji Chung-ho) วัย 50 ปี ได้ใช้มีดปากใบหน้าของเธอเป็นผลจรรยาบรรณ 11 เซนติเมตร ต้องเย็บถึง 60 เข็ม ในที่สุดเธอก็ปลอดภัย

ปัก กึนเฮได้เสนอตัวเป็นตัวแทนพรรค GNP เพื่อเข้าชิงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2007 โดยเธอได้รับการสนับสนุนในการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนจากหลายสำนักว่า น่าจะได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนของพรรค แต่เธอก็พลาดหวังเมื่ออดีตนักธุรกิจที่ได้รับความสำเร็จและเคยเป็นนายกเทศมนตรีกรุงโซลชื่อ นายลี เมียงบั๊กได้รับเลือกในการเลือกตั้งขั้นต้น (primary election) ของพรรค อีกทั้งยังได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี จากนั้นพรรค GNP ก็ประสบปัญหาในการแบ่งขั้วระหว่างสมาชิกที่สนับสนุนปัก กึนเฮ และกลุ่มสนับสนุนประธานาธิบดีลี เมียงบั๊ก จนมีการแยกออกมาตั้งพรรคใหม่ แต่ปัก กึนเฮยังคงสังกัดอยู่ในพรรคเดิม ในที่สุด สมาชิกพรรคที่ลาออกไปก็กลับมาอยู่กับพรรค GNP อีกครั้งในปี 2011

พรรค GNP ได้เปลี่ยนชื่อเป็น เซนุริ หรือแปลว่า พรรคแนวร่วมใหม่ และเลือกปัก กึนเฮให้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าพรรคอีกราวหนึ่ง (ดำรงตำแหน่งระหว่าง 17 ธันวาคม 2011 ถึง 15 พฤษภาคม 2012) เธอได้นำพาพรรคเอาชนะการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนเมษายน 2012 โดย

ได้รับเลือกถึง 152 ที่นั่งมากกว่าพรรคฝ่ายค้าน ทั้งๆ ที่มีการคาดการณ์กันว่า พรรคเซนูรี จะได้รับเลือกไม่ถึง 100 ที่นั่ง จึงมีการตั้งสมมุติฐานของเธ่ว่า “การกลับมาอีกครั้งของราชินีการเลือกตั้ง” โดยสื่อมวลชนได้ออกข่าวว่า ชัยชนะครั้งนี้เป็นเพราะตัวเธอนั่นเอง อย่างไรก็ตาม เกร็ดของเธอไม่อาจนำชัยชนะมาสู่การเลือกตั้งนายเทศมนตรีกรุงโซลของสมาชิกของพรรคได้ ทำให้ความนิยมในตัวเธอถูกจำกัดลงไประดับหนึ่ง

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 2012 ปัก กึนเฮได้เสนอตัวเข้ารับเลือกเป็นตัวแทนพรรค เซนูรี เพื่อเข้าชิงตำแหน่งประมุขของประเทศอีกครั้ง ในคราวนี้ เธอได้รับการสนับสนุนจากการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรค และเป็นตัวแทนที่ได้รับการสนับสนุนสูงกว่าผู้สมัครชิงประธานาธิบดีคนอื่นๆ จากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่เพิ่มขึ้นหลายครั้งก่อนการเลือกตั้ง

ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 2012 นายอาห์น โซลซู (Ahn Cheol-soo) นักธุรกิจด้านเครื่องมือสื่อสารและอดีตคณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัยโซล แห่งชาติได้ประกาศตัวเข้าสู่สนามเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีที่ไม่สังกัดพรรคการเมือง ศาสตราจารย์อาห์นมีชื่อเสียงโด่งดังทางด้านคอมพิวเตอร์ และเป็นที่ชื่นชอบของคนรุ่นหนุ่มสาวที่มีแนวคิดทางการเมืองหัวก้าวหน้า ซึ่งผู้คนต่างคาดหมายว่า เขาจะเป็นผู้สมัครที่โดดเด่น นำเกาหลีใต้ไปสู่สังคมยุคใหม่ อย่างไรก็ตาม ผู้สมัครจากพรรคฝ่ายค้านนายมูน เจอิน (Moon Jae-in) พยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาร่วมมือส่งผู้สมัครเพียงคนเดียวลงชิงตำแหน่งเพื่อที่จะเอาชนะปัก กึนเฮ ในที่สุด นายอาห์นก็ประกาศถอนตัวและร่วมมือกับนายมูน เจอินรณรงค์หาเสียงในการเลือกตั้งในช่วงเดือนพฤศจิกายน – ธันวาคม ศกเดียวกัน

ผลการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 19 วันที่ 11 เมษายน 2012

(ที่นั่ง)

พรรค	รวม	ส.ส. เขต	ส.ส. สัดส่วน
Saenuri	152	(127)	(25)
Democratic United	127	(106)	(21)

United Progressive	13	(7)	(6)
Liberty Forward	5	(3)	(2)
Independent	3	(-)	(3)
รวม	300	(246)	(54)

Source: Wikipedia (ตัวเลขนี้เปลี่ยนแปลงเล็กน้อยภายหลังการเลือกตั้ง)

ผู้สมัครรับเลือกตั้ง

คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ประกาศรายชื่อผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2012 ดังนี้

1. ปัก กีนเฮ เป็นสตรีจากพรรคเซนจูรี เป็นพรรคอนุรักษนิยม
2. มุน เจอจิน เป็นบุรุษจากพรรค Democratic United เป็นพรรคเสรีนิยม วัย 59 ปี เคยเป็นนักกฎหมายด้านสิทธิมนุษยชน เข้าสู่วงการการเมืองเมื่อ 10 ปีที่ผ่านมาโดยทำงานเป็นหัวหน้าคณะทำงาน (chief of staff) ของอดีตประธานาธิบดีโรห์ มูเฮียนระหว่างปี ค.ศ. 2003-2007 จากนั้นได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาในการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 2012 จากเขตเลือกตั้งซาซอง (Sasong) ของนครปูซาน ทำให้เขากลายเป็นนักการเมืองที่เข้าสู่สนามการแข่งขันเป็นประธานาธิบดีที่เร็วที่สุด

3. ลี จุงฮี	เป็นสตรีจากพรรค United Progressive เป็นพรรคเสรีนิยมก้าวหน้า
4. ปัก จองเชิน	เป็นบุรุษ ผู้สมัครอิสระ อดีตเป็นนักธุรกิจ
5. คิม โซเยิน	เป็นสตรี ผู้สมัครอิสระ เคยเป็นผู้นำสหภาพแรงงาน
6. กัง จีวอน	เป็นบุรุษ ผู้สมัครอิสระ เป็นทนายความ
7. คิม ชุนจา	เป็นสตรี ผู้สมัครอิสระ เป็นพนักงานทำความสะอาด (เคยเป็นคนกวาดถนน)

จะเห็นได้ว่า ผู้สมัครส่วนใหญ่หรือ 4 ใน 7 คนเป็นสตรี ซึ่งบ่งบอกได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ครั้งแรกที่ผู้สมัครหญิงมีจำนวนมากกว่าผู้สมัครชาย และต่างก็ตั้งใจที่จะเอาชนะในการเลือกตั้งคราวนี้ด้วยกันทุกคน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงฐานเสียงและศักยภาพของผู้สมัครแล้ว ปัก กึนเฮและมุน แจอินเป็นคู่แข่งที่ขบเคี้ยวกันมากที่สุดเพราะต่างเป็นตัวแทนของพรรคการเมืองขนาดใหญ่และได้รับการคัดเลือกจากการเลือกตั้งขั้นต้น ส่วนผู้สมัครอีก 5 คนลงสมัครด้วยตนเอง จึงไม่มีการคัดเลือกจากพรรคการเมือง นั้นหมายความว่า การเลือกตั้งของเกาหลีใต้มีลักษณะเป็นการแข่งขันของสองพรรคใหญ่เฉกเช่นประเทศในยุโรปและอเมริกา

ที่สำคัญที่สุดในการเลือกตั้งครั้งนี้เป็นการชิงชัยของผู้สมัครที่คาดหมายกันว่าจะได้รับเลือกระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย ซึ่งในอดีตนั้นก็ยังมีผู้หญิงลงสมัครเช่นกัน แต่ไม่มีชื่อเสียงและศักยภาพสูงเท่าครั้งนี้ รวมทั้งไม่เป็นที่สนใจจากผู้คนส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพราะเกาหลีเป็นสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ซึ่งเป็นประเพณีที่ยึดถือกันมาแต่อดีตที่ “ผู้ชายจะทำงานนอกบ้าน ส่วนผู้หญิงทำงานในบ้าน” ผู้ชายจะเป็นผู้นำออกไปทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ดังนั้น งานหลักที่ทำ ได้แก่ การทำธุรกิจ อุตสาหกรรม งานทางการเมืองและสังคมที่ต้องเกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ ในขณะที่ผู้หญิงจะทำงานในบ้าน เลี้ยงดูลูกและทำอาหาร หรือเป็นช่างทำหลังนั่นเอง

แต่ปัก กึนเฮเป็นผู้หญิงคนแรกที่เข้าชิงชัยเป็นผู้นำประเทศ จึงก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึงศักยภาพและความสามารถของเธอ (ของผู้หญิง) ว่าจะจะเป็นประธานาธิบดีได้ดีหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ในประเด็นนี้อาจกล่าวได้ว่า เธอมีคุณสมบัติพร้อมมูล ทั้งประสบการณ์ชีวิตและการเป็นนักการเมืองมานาน ส่วนอีกประเด็นหนึ่งก็คือ คนเกาหลีพร้อมหรือยังที่จะยอมรับความเป็นผู้นำของผู้หญิงเกาหลีในระดับประเทศและระดับนานาชาติ จึงเป็นเรื่องท้าทายว่า คนเกาหลีพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนทัศนคติได้ไหม⁽²⁾

นโยบาย

ผู้สมัครต่างชูนโยบายของตนแก่ประชาชนเพื่อให้ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งศึกษาและตัดสินใจว่าจะเลือกผู้สมัครคนไหนและมีแนวนโยบายอย่างไร นโยบายของผู้สมัครแต่ละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สังกัดพรรคการเมืองใหญ่มักจะใช้นโยบายของพรรคเป็นแกนหลักบวกกับนโยบายของตนที่มุ่งเน้นให้เกิดผลเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ส่วนผู้สมัครอิสระหรือจากพรรคการเมืองเล็กๆ ล้วนสร้างและตั้งนโยบายของตนขึ้นมาเอง เพราะเป็นตัวแสดงหลักของพรรคนั้นๆ ในการเข้าชิงชัยเป็นประธานาธิบดี หนึ่ง การหาเสียงครั้งนี้ผู้สมัครได้เน้นนโยบายผ่านทางแผ่นปลิวและเอกสาร หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และเว็บไซต์ควบคู่ไปกับการปราศรัยตามแหล่งชุมชนต่างๆ ซึ่งอาจสรุปประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

1. **ปัก กึนเฮ** ชูนโยบายอนุรักษ์นิยมที่เน้นการพัฒนาและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ เธอได้ย้ำถึงการส่งเสริมสนับสนุนผู้ประกอบการให้ลงทุนทำธุรกิจ อุตสาหกรรมในการสร้างความเจริญรุ่งเรืองและความทันสมัยให้กับประเทศในระบบทุนนิยมประชาธิปไตยเพื่อนำความสุขแก่มวลชน ในขณะที่เดียวกันเธอได้ย้ำให้เกิดประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ (democratization of economy) โดยให้ทุกภาคส่วนมีบทบาทและการเข้าถึงภาค

เศรษฐกิจได้อย่างเสรี หรือขจัดการผูกขาดนั่นเอง ปักยึดนโยบายตามแนวทางของบิดาที่เป็นอดีตประธานาธิบดีผู้ซึ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจจนสามารถทำให้เกาหลีพลิกฟื้นจากการเป็นสังคมที่ยากจนที่สุดมาเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ที่มีศักยภาพสูงยิ่งในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 แห่งคริสต์ศักราช และเกาหลีกลายเป็นแม่แบบของการพัฒนาของประเทศในโลกที่สามในยุคนั้น

ปัก กึนเฮยอมรับข้อผิดพลาดที่ประธานาธิบดีลี เมียงบักซึ่งเป็นตัวแทนมาจากพรรคเดียวกันกับเธอว่า ได้บริหารบ้านเมืองผิดพลาดในหลายเรื่อง เช่น ใช้งบประมาณจำนวนมากไปกับการปรับปรุงแม่น้ำจำนวน 4 สาย ลดอัตราการว่างงานอันเป็นการสร้างความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจ และเป็นต้นเหตุที่ทำให้ครัวเรือนมีหนี้สินเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น ตัวเธอจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ด้วยการเร่งการกระจายรายได้ด้วยการให้ความสำคัญและสนับสนุนธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กเพื่อเป็นพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้ก้าวไปสู่สังคมอุตสาหกรรมที่มีความเท่าเทียมกัน

ปัก กึนเฮได้เสนอโครงการเพื่อความสุขของประชาชน (Project for People's Happiness) ด้วยการตั้งกองทุนช่วยเหลือครัวเรือนที่มีหนี้สิน และเน้นการเพิ่มจำนวนชนชั้นกลางขึ้นเป็นร้อยละ 70 ของประชากรทั้งประเทศ นอกจากนี้ เธอต้องการให้ลดค่าใช้จ่ายในระดับมหาวิทยาลัยลงเพราะในปัจจุบัน มีการเรียกเก็บค่าเล่าเรียนในอัตราที่สูงมาก

นโยบายที่เกี่ยวกับเกาหลีเหนือนั้น ปักจะเปิดการเจรจากับผู้นำเกาหลีเหนือหากจะช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างเหนือ-ใต้ดีขึ้น แต่จะตอบโต้ทันทีและหนักหน่วงหากเกาหลีเหนือยั่วยุทางการทหาร อีกทั้งจะตรวจสอบความโปร่งใสในด้านการให้ความช่วยเหลือ นอกจากนี้ เธอเรียกร้องให้เกาหลีเหนือยุติการทดลองยิงขีปนาวุธและทดลองระเบิดนิวเคลียร์ โดยจะให้ความช่วยเหลือเกาหลีเหนือในการสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเป็นการตอบแทน

ปัก กึนเฮประกาศก้องนโยบายของเธอว่าด้วยสโลแกน 3 คำ คือ ความหวัง (Hope) การเปลี่ยนแปลง (Change) และการปฏิรูป (Reform)

2. **มุน แจอิน** นโยบายของนายมุนคล้ายคลึงกับนโยบายของอดีตประธานาธิบดีโรห์ มูเฮียน และอดีตประธานาธิบดีคิม เดจุง เขาเป็นคนที่มีพื้นเพจากเมืองปูซาน (เขาเกิดที่เกาะโกเจ ใกล้กับท่าเรือเมืองปูซาน) เช่นเดียวกับโรห์ มูเฮียนแบบทำให้มุนยึดติดแนวคิดเสรีนิยมที่ให้ความสนใจเรื่องสวัสดิการและการกระจายรายได้เพื่อให้ประชาชนมีความเท่าเทียมกันทาง

สังคมให้มากที่สุด อาจกล่าวได้ว่า เป็นนโยบายต่อต้านนายทุนและนักธุรกิจขนาดใหญ่ที่เขา มองเห็นว่า ทุกปีกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่หรือแชโบล (Chaebol) มีกำไรไม่ต่ำกว่าร้อยละ 18.5 พันล้านเหรียญ ในขณะที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก เจ้าของธุรกิจส่วนตัว ครอบครัว คนงานและกรรมกรต่างประสบกับความเดือดร้อนเพราะรายได้มีไม่พอกับรายจ่าย ดังนั้น เขา จึงเห็นว่า ผลพวงของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจน่าจะเกลี้ยไปให้คนทุกภาคส่วนให้ได้รับ ประโยชน์อย่างเท่าเทียมกัน ด้วยเหตุนี้ นโยบายของเขาจึงเน้นการจัดสวัสดิการในรูปแบบ ต่างๆ ให้กับผู้ด้อยโอกาสและคนยากไร้อย่างทั่วถึงด้วยเงินงบประมาณที่ได้รับจากการเก็บ ภาษีคนรวย และจากธุรกิจขนาดใหญ่ในอัตราสูง อนึ่ง เขาเน้นการกระจายการถือหุ้นไปยังกลุ่ม ต่างๆ ให้มากขึ้นมิใช่กระจุกอยู่ที่ตัวเจ้าของแชโบลและสมาชิกในครอบครัวเท่านั้น

มุน แจอิน มีนโยบายเปิดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเกาหลีเหนือ และพร้อมที่จะไป เยือนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีภายหลังการเลือกตั้งโดยปราศจากการตั้ง เงื่อนไขใดๆ เขาเน้นการเปิดการค้าและส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างกันโดยพยายามจะ ทำงานร่วมกันเพื่อป้องกันอุบัติเหตุอันอาจเกิดจากความเข้าใจผิด รวมทั้งจะการสร้างสมาคม เศรษฐกิจระหว่างเกาหลีขึ้น และส่งความช่วยเหลือไปให้เกาหลีเหนือโดยปราศจากเงื่อนไข

3. ลี จุงฮี อดีตนักกฎหมายสตรีที่มีชื่อเสียง และเคยเป็นผู้นำร่วมของพรรค United Progressive Party ประกาศแนวนโยบายที่จะกระทำทุกวิถีทางเพื่อป้องกันไม่ให้ตัวแทนของ พรรคเซนจูรีได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ต่อมา ลี จุงฮีได้ประกาศถอนตัวจากการเลือกตั้งใน วันที่ 16 ธันวาคม 2012 และเรียกร้องให้ผู้สนับสนุนตัวเธอไปลงคะแนนเสียงแก่นายมุน แจอิน อันเป็นการเพิ่มโอกาสให้แก่นายมุนที่จะได้รับคะแนนเสียงเพิ่มขึ้นทั้งนี้เพราะผู้สนับสนุนลี จุงฮี เป็นผู้ที่ชอบแนวคิดเสรีนิยมสุดขั้ว (ฝ่ายซ้าย) อยู่แล้ว

4. ปัก จองเชิน เคยสมัครเป็นสมาชิกรัฐสภาเขตนัมเฮ-ฮาดอง จังหวัดเคียงชังใต้ แต่ก็ ไม่ได้รับเลือก และเขาเป็นผู้สมัครที่มีอายุมากที่สุด นั่นคือ 84 ปี

5. คิม โซเยิน ประกาศว่า เธอจะสร้างโลกใหม่ที่ปราศจากการจ้างงานแบบมีพันธะ สัญญาผูกพัน และปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในที่ทำงานให้ดีขึ้น

6. กัง จีวอน นักกฎหมายผู้มีชื่อเสียงได้เน้นถึงการทุ่มเทในการป้องกันยูว อาชญากรรมทุกรูปแบบ เขากล่าวว่า ที่เขาตัดสินใจลงสมัครในครั้งนี้ก็เพราะ ผู้สมัครคนอื่น

ไม่ได้เสนอหลักการสำคัญที่จะแก้ไขปัญหาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น และขาดวิสัยทัศน์ที่จะนำประเทศไปสู่ความแข็งแกร่งด้านการแข่งขันกับนานาชาติ

7. **คิม ชุนจา** พนักงานกวาดขยะ เน้นที่จะสร้างโลกใหม่ที่คนงานกรรมกรมีศักดิ์ศรีและรู้สึกเป็นสุข

สุดท้ายแล้ว ปรากฏว่ามีผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน

การรณรงค์หาเสียง

การหาเสียงได้เริ่มจากปลายเดือนพฤศจิกายนไปจนถึงวันก่อนการเลือกตั้งหนึ่งวัน นับเป็นเหตุการณ์ที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นและเร้าใจยิ่ง เพราะต่างฝ่ายต่างมุ่งหาคะแนนเสียงด้วยการโจมตีทั้งแนวนโยบายและเรื่องส่วนตัวของฝ่ายตรงข้าม และต่างสาตโคลนเข้าใส่กันอย่างเผ็ดร้อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงต้นของการหาเสียง ประเด็นสำคัญที่นำมาใช้ในการหาเสียง ได้แก่

1. **ผู้หญิงกับตำแหน่งผู้นำประเทศ** ปัก กีนเฮ นำเสนอว่า “ผู้หญิง” เกาหลีมีความรู้ความสามารถที่จะเป็นผู้นำประเทศ และเธอก็มีคุณสมบัติพร้อมมูลทั้งประสบการณ์ทางการเมืองมานานและเฉียบขาดพอที่จะนำพาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองได้ แต่นายมูนกลับบอกว่าไม่น่าจะเรียกเธอว่าเป็นผู้หญิงเพราะไม่ชอบสวมกระโปรง แต่สวมกางเกงทุกวัน อีกทั้งเธอก็ไม่แต่งงานแม้จะมีอายุกว่า 60 ปีแล้ว การไม่มีครอบครัวก็ยิ่งถือว่า เธอไม่ได้สวมบทบาทของความเป็นผู้หญิง นอกจากนี้ เธอยังถูกกล่าวหาว่า เป็นคนที่เอาแต่ใจตนเองเป็นที่ตั้ง ไม่สนใจการประสานความคิดที่แตกต่างออกไป จู้จู้จุกจิกไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ แล้วจะทำงานระดับประเทศและระดับโลกได้อย่างไร ปัก กีนเฮก็ตอบโต้อย่างทันควันว่า ฝ่ายตรงข้ามมุ่งโจมตีเรื่องส่วนตัว และโจมตีความเป็นผู้หญิงของเธอในทุกเรื่อง อันเป็นสิ่งที่น่าละอายยิ่งในวงการทางการเมือง

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้หญิงชาวเกาหลีถึงความชื่นชอบผู้สมัครสตรีหรือไม่ในตอนกลางเดือนพฤศจิกายน พบว่า ร้อยละ 40 ของผู้หญิงเกาหลีจะเลือกปัก กีนเฮ ในขณะที่มีเพียงร้อยละ 37 ที่จะเลือกนายมูน เจอจิน เมื่อถามถึงความรู้สึกของผู้หญิงแต่ละคน คิม โซยังวัย 29 แม่ค้าในกรุงโซลตอบว่า เธอชอบปักมากกว่าผู้สมัครคนอื่น ทั้งนี้มิใช่เธอเป็นผู้สมัครสตรีเท่านั้น แต่เธอมีประสบการณ์ทางการเมืองมากกว่า และยังคงพิสูจนถึงความสำเร็จ

มาแล้วหลายครั้ง จึงเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเหนือกว่าผู้สมัครคนอื่น ส่วนโจ ฮีมี อาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษวัย 28 ปี ซึ่งว่า เธอเชื่อว่าเกาหลีพร้อมที่จะมีผู้หญิงเป็นผู้นำประเทศ หากปัก ได้รับเลือกเธอก็เชื่อว่า ผู้หญิงจะได้รับประโยชน์จากเธอมาก ในขณะที่ศาสตราจารย์ฮาหับ ซุง เด็ก จากมหาวิทยาลัยเกาหลี กล่าวว่า ปักได้รับการสนับสนุนทางการเมืองทั้งจากผู้ชายและผู้หญิงมานานหลายปีแล้ว เพราะเธอได้พิสูจน์แล้วว่า เธอเป็นคนที่สามารถพึ่งพาได้

อนึ่ง ชาวเกาหลีมักจะผิดหวังต่อนักการเมืองผู้ชาย เพราะบางคนประพฤติตัวเสียหาย เช่น คอร์รัปชัน และทำผิดกฎหมาย จึงต้องการการเปลี่ยนแปลง ส่วนผู้หญิงบางกลุ่มแสดงความชื่นชมยินดีที่ผู้หญิงจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดทางการเมืองของประเทศ อันเป็นมิติใหม่ในวงการเมืองเกาหลีในยุคปัจจุบัน⁽³⁾

2. การเป็นตัวแทนหรือ “ร่างทรง” ของอดีตประธานาธิบดี มีการกล่าวหาว่า ปัก กีนเฮเป็นบุตรีของทรราชและจอมเผด็จการ ทั้งนี้เพราะอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮีที่ได้ผันตัวเองจากทหารมาเป็นนักการเมืองด้วยการยึดอำนาจ และได้ใช้มาตรการเถื่อนขจัดคู่แข่งทางการเมือง นักการเมืองฝ่ายค้าน และผู้ไม่เห็นด้วยกับการปกครองของเขา รวมถึงส่งสายลับไปจับตัวนายคิม เดจุงคู่แข่งทางการเมืองที่หนีไปอยู่ญี่ปุ่นกลับประเทศและโยนทิ้งทะเลไป นอกจากนี้ เขาได้เปลี่ยนรัฐธรรมนูญฉบับยูซินเพื่อให้สามารถครอบครองอำนาจไปตลอดกาล (รวมระยะเวลาการอยู่ในตำแหน่งนานถึง 18 ปี) นายมุนจึงนำประเด็นนี้โจมตีว่า ปัก กีนเฮ ผู้เป็นลูกสาว คงจะใช้อำนาจบาดใหญ่เหนือรัฐธรรมนูญนำการปกครองแบบเผด็จการมาสู่เกาหลีอีกครั้งอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม อดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮีเป็นผู้นำในการพัฒนา โดยพลิกผืนแผ่นดินเกาหลีจากการเป็นสังคมล้าหลัง ยากจนยิ่ง และเป็นสังคมเกษตรกรรมมาเป็นสังคมทันสมัย เป็นสังคมอุตสาหกรรม และมีความมั่งคั่งเทียมป่าเทียมไหล่กับประเทศพัฒนาทั้งหลาย ทำให้ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไปชื่นชมยินดีและแสดงเจตจำนงในการให้การสนับสนุนบุตรีของเขาอย่างท่วมท้น ในทางตรงกันข้าม คนรุ่นหนุ่มสาวกลับมีความเห็นว่า เธอเป็นลูกสาวของจอมเผด็จการ จึงไม่น่าจะได้รับตำแหน่งสูงสุดทางการเมืองของประเทศ

ส่วนข้อกล่าวหาที่มีต่อนายมุน เจอิน ก็คือ เขาเป็นร่างทรงของอดีตประธานาธิบดีโรห์ มูเฮียนที่มีนโยบายต่อต้านผู้ประกอบการนักธุรกิจขนาดใหญ่ และเน้นการจัดสวัสดิการให้แก่ประชาชนที่ด้อยโอกาสและครัวเรือนที่ยากจนมากจนเกินไป ดังนั้น นโยบายประชานิยมจึงเป็น

เป้าหมายหลักในการทำงานของเขา แต่นายมูนก็โจมตีกลับไปว่า การทำงานของอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮีย้ำการพัฒนาโดยไม่คำนึงถึงความเป็นมนุษย์เพราะบังคับให้คนต้องเสียสละทุกอย่าง ทั้งจิตวิญญาณและสังคมต้องทำงานอย่างหนักเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้แก่ นายทุนโดยได้รับผลตอบแทนเพียงน้อยนิด เมื่อคนงานกรรมกรเรียกร้องสิทธิที่พึงมีพึงได้บ้าง สิ่งที่เขาได้รับเป็นการตอบแทนก็คือ ลูกกระสุนปืนและการทารุณกรรมอย่างไร้มนุษยธรรม และเมื่อมีการเน้นความสำคัญของอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นหลักในรัฐบาลต่อๆ มา รวมทั้งของรัฐบาลของนายลี เมียงบัก ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนส่วนใหญ่ก็ตกอยู่ในสภาวะที่มีหนี้สินล้นพ้นตัว ผู้คนต้องขายชีวิตเพื่อให้มีลมหายใจอยู่ไปวันๆ อย่างไร้อนาคตและสูญเสียศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

นายมูนเคยทำงานทางการเมืองร่วมกับอดีตประธานาธิบดีโรห์ มูเฮียน ผู้ซึ่งใช้นโยบายเสรีนิยมด้วยการมุ่งเน้นให้ผลของการพัฒนาเปลี่ยนไปยังคนยากจน โดยโรห์ มูเฮียนเป็นผู้รับนโยบายต่อจากอดีตประธานาธิบดีคิม เดจุง (ดำรงตำแหน่งระหว่าง ค.ศ. 1998-2002) เพราะต้องแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจที่ร้ายแรงที่สุดของเกาหลีใต้ที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1997 ซึ่งมีการกล่าวหาว่า เป็นผลมาจากความละโมภของนักธุรกิจแซโบลที่นำชาติไปสู่ความวิบัติ ดังนั้น นายมูนจึงชี้ให้เห็นว่า หากเลือกปัก กึนเฮ คนเกาหลีส่วนใหญ่จะไม่มีวันพบพานกับความสุข เพราะเธอจะยังคงใช้นโยบายอนุรักษ์นิยมต่อไป

อย่างไรก็ตาม คนเกาหลีกลุ่มอนุรักษ์นิยมกลับให้ความเห็นว่า ตลอดช่วงการเป็นประธานาธิบดีของนายคิม เดจุงและนายโรห์ มูเฮียนได้ทำให้เกาหลีใต้ประสบกับเหตุการณ์ที่เรียกว่า “ทศวรรษที่ขาดหายไป” (lost decade) ที่เกาหลีใต้ขาดช่วงการสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ทำให้ความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศลดน้อยถอยลงไปมาก เพราะรัฐบาลได้แต่ใช้จ่ายเงินงบประมาณไปกับนโยบายประชานิยมจนเงินคลังแทบไม่เหลือ อีกทั้งเป็นปรปักษ์กับผู้ประกอบการต่างๆ ที่พวกเขาเป็นตัวละครสำคัญในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและเสียภาษีให้แก่รัฐ หากนายมูน เจอินได้รับเลือก เกาหลีใต้ก็จะกลับไปสู่ยุคมืดที่ไม่มีใครต้องการลงทุนและหาเงินให้กับประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติน้อยนิดดังเช่นเกาหลีใต้⁽⁴⁾

3. เกาหลีเหนือ เช่นเดียวกับการเลือกตั้งประธานาธิบดีทุกครั้ง เรื่องความสัมพันธ์กับเกาหลีเหนือจะถูกใช้เป็นประเด็นหลักของการหาเสียงของผู้สมัครจากพรรคใหญ่ เพราะคนเกาหลีต่างถือว่า เป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความสงบสุขบนคาบสมุทรเกาหลีและความ

มั่นคงของชาติ รวมทั้งมีความผูกพันกับญาติพี่น้องที่ต้องพลัดพราก ซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นศัตรูหลังสงครามเกาหลี (ค.ศ. 1950-1953) ในการเลือกตั้งครั้งนี้ก็เช่นกันที่นโยบายต่อเกาหลีเหนือเป็นตัวแปรสำคัญ

นายมุน แจอินประกาศว่า จะนำนโยบาย Sunshine Policy ของอดีตประธานาธิบดีคิม จองอิลและโรห์ มูเฮียนมาใช้ ซึ่งเป็นนโยบายที่สร้างความผูกพันฉันท์พี่น้องกับเกาหลีเหนือด้วยสันติวิธี อีกทั้งอดีตประธานาธิบดีทั้งสองได้เดินทางไปเยือนเกาหลีเหนืออย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 2000 และ ค.ศ. 2007 เขาประกาศว่า จะไปเยือนเกาหลีเหนือทันทีหากได้รับเลือก พร้อมกับจะมอบความช่วยเหลือแก่รัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีมากมายอย่างไร้เงื่อนไข ดังนั้น ทางเกาหลีเหนือจึงออกข่าวก่อนการเลือกตั้งครั้งนี้ด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ผู้สมัครจากพรรครัฐบาล – Saenuri Party ว่า เธอจะทำให้คาบสมุทรเกาหลีถูกเป็นไฟต่อไปอีกเพราะมีนโยบายที่เป็นปรักภัย หรือแข็งกร้าวต่อเกาหลีเหนือ ส่วนพรรคคอมมิวนิสต์แห่งเกาหลี (เหนือ) ได้ออกข่าวอีกว่า นโยบายของปัก กึนเฮนั้นไม่ได้แตกต่างจากนโยบายนายลี เมียงบัก และบางประเด็นได้ต่อต้านเกาหลีเหนือมากขึ้น ดังนั้น รัฐบาลเกาหลีเหนือจึงปฏิเสธการยอมรับแนวคิดการรวมชาติตามที่ปัก กึนเฮนำเสนอเพราะเป็นเสมือนการดูดกลืนเกาหลีเหนือเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเกาหลีใต้ (absorption) ในขณะเดียวกัน เกาหลีเหนือได้ใช้การรณรงค์ด้วยวิธีทางจิตวิทยาและส่งผ่านอุดมการณ์ต่อประชาชนเกาหลีใต้ให้เห็นดีเห็นชอบในการเลือกผู้สมัครจากพรรคฝ่ายค้าน โดยชี้ว่า หากเลือกปัก กึนเฮแล้ว คาบสมุทรเกาหลีจะไม่มีวันสงบสุข การโจมตีต่อเกาหลีใต้อาจจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงจะดำเนินการทดลองยิงขีปนาวุธและระเบิดนิวเคลียร์ต่อไปเพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับเกาหลีเหนือ และจะต่อต้านรัฐบาลหุ่นเกาหลีใต้อีกต่อไป (5)

อย่างไรก็ตาม เมื่อเกาหลีเหนือได้ยิงจรวดส่งดาวเทียม (ซึ่งสหรัฐฯ เกาหลีใต้ และญี่ปุ่นอ้างว่าน่าจะเป็นการทดลองยิงขีปนาวุธพิสัยไกล หรืออาจพัฒนาเป็นจรวดเพื่อติดตั้งหัวรบนิวเคลียร์) ในวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 2012 (6) การกระทำของเกาหลีเหนือในครั้งนี้ สื่อมวลชนเกาหลีใต้ได้คาดการณ์ว่า ประชาชนเกาหลีใต้น่าจะเลือกข้างปัก กึนเฮ มากขึ้นเพราะเป็นผู้มีนโยบายแข็งกร้าวและต้องการตอบโต้เกาหลีเหนืออย่างรุนแรงหากความมั่นคงของชาติถูกกระทบกระเทือน ดังนั้น การทดลองยิงจรวดครั้งนี้อาจส่งผลดีและนำชัยชนะไปสู่ตัวแทนพรรคอนุรักษนิยมก็ได้

ผลการเลือกตั้ง

คนเกาหลีใต้ต่างออกไปใช้สิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งท่ามกลางอากาศที่หนาวเหน็บ อุณหภูมิติดลบ 10.3 องศาเซลเซียสในวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2012 ตามหน่วยเลือกตั้งทั่วประเทศจำนวน 13,542 หน่วยเพื่อบริการให้แก่ผู้มีสิทธิ์ทั้งสิ้น 40.5 ล้านคน โดยค้นหาเลือกตั้งเปิดทำการระหว่างเวลา 6 นาฬิกาจนถึง 18 นาฬิกา อย่างไรก็ตาม ในการเลือกตั้งคราวนี้ มีผู้ออกมาใช้สิทธิ์ลงคะแนนเสียงร้อยละ 75.8

ผลการนับคะแนนเสียง ปรากฏว่า ปัก กึนเฮได้รับเลือกให้เป็นผู้นำสตรีคนแรกในประวัติศาสตร์ชาติเกาหลี โดยมีคะแนนเสียงมากกว่านายมุน เจอึนไม่มากนัก กล่าวคือ ปักได้คะแนน 15.77 ล้านเสียงหรือคิดเป็นร้อยละ 51.55 ในขณะที่นายมุน ได้คะแนน 14.69 ล้านเสียงหรือร้อยละ 48.02 จึงเป็นที่กล่าวขวัญกันว่า คนเกาหลีเลือกตัวแทนจากพรรคอนุรักษนิยมเพื่อนำพาชาติเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่าจะเลือกตัวแทนของพรรคเสรีนิยมที่ชูประเด็นความเท่าเทียมกันทางสังคมเป็นหลัก อนึ่ง คนเกาหลีเลือกนโยบายที่จะปกป้องประเทศจากภัยคุกคามจากเกาหลีเหนือ และรักษาความมั่นคงและความปลอดภัยบนคาบสมุทรเกาหลีมากกว่า ทำให้มองได้ว่า พรรคอนุรักษนิยมได้รับความนิยมในเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คล้ายคลึงกับญี่ปุ่นที่เพิ่งเลือกผู้แทนจากพรรคเสรีประชาธิปไตย (Liberal Democratic Party) โดยได้รับที่นั่งจากการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ศกเดียวกันถึง 294 จากจำนวนทั้งสิ้น 480 ที่นั่ง อันเป็นการแสดงออกถึงการหันกลับไปเลือกข้างอนุรักษนิยมอย่างท่วมท้น (กรณีของญี่ปุ่นนั้น มีระบบการเมืองเป็นแบบรัฐสภาที่ประชาชนจะเลือกสมาชิกสภาผู้แทน และสมาชิกดังกล่าวจะเลือกตัวนายกรัฐมนตรีเพื่อขึ้นบริหารประเทศ)

ผลการนับคะแนนการเลือกตั้งประธานาธิบดีเกาหลีใต้ ครั้งที่ 18

วันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2012

ผู้สมัคร	คะแนน	ร้อยละ
ปัก กึนเฮ	15,773,128	51.55
มุน เจอึน	14,692,632	48.02

ปัก จองเซิน	12,854	0.04
คิม โซเยิน	16,687	0.05
กั๋ง จีวอน	53,303	0.17
คิม ชุนจา	46,017	0.15
ไม่ลงคะแนน/บัตรเสีย	126,838	
รวมผู้ออกมาใช้สิทธิ	30,721,459	
ผู้มีสิทธิออกเสียงทั้งสิ้น	40,507,842	

ที่มา : Wikipedia.

ภายหลังที่ผลการเลือกตั้งได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการ ประธานาธิบดีบารัค โอบามาแห่งสหรัฐอเมริกา ผู้นำจีน และญี่ปุ่นต่างได้แสดงความยินดีต่อบั๊ก กิ้นเฮ และประกาศว่าจะร่วมมือทำงานกับผู้นำคนใหม่อย่างใกล้ชิด ในขณะที่เกาหลีเหนือตระหนักถึงนโยบายที่ยังคงแข็งกร้าวจากตัวแทนพรรคอนุรักษนิยมของเกาหลีใต้ อย่างไรก็ตาม บั๊ก กิ้นเฮได้กล่าวว่า ประตุสำหรับการเจรจาเปิดกว้างอยู่เสมอหากเกาหลีเหนือต้องการ

มีงานที่ทำหลายประเด็นที่รอผู้นำคนใหม่ดำเนินการตามนโยบายหาเสียง ได้แก่ การปฏิรูปทางการเมือง การสร้างประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ การสร้างจำนวนชนชั้นกลางให้มากขึ้น เป็นต้น บั๊กได้ให้สัญญาว่าจะปฏิรูปพรรคการเมือง โครงสร้างของรัฐบาล และอำนาจหน้าที่ของอัยการ โดยเน้นย้ำให้เกิดความโปร่งใส ยุติธรรม และความร่วมมือจากทุกภาคส่วน

เธอได้เสนอวิธีการเลือกตัวแทนของพรรคที่จะส่งเข้าสนามเลือกตั้งทั้งในระดับรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นว่า ควรให้คณะกรรมการกลางของพรรคมีสิทธิในการเลือกบ้าง เพราะที่ผ่านมานั้นการเลือกผู้สมัครเป็นการคัดสรรจากพรรคเป็นหลัก ก่อให้เกิดการแบ่งขั้ว/แบ่งกลุ่มภายในพรรค ด้วยเหตุนี้ หัวหน้าพรรคควรมีบทบาทสำคัญในการคัดเลือกด้วย นอกจากนี้ เธอเน้นจริยธรรมของนักการเมืองและสมาชิกรัฐสภาที่ควรมีกฎเกณฑ์ควบคุมความประพฤติให้มากขึ้น รวมทั้งเพิ่มบทลงโทษอย่างรุนแรงหากมีการกระทำการใดที่ผิดจริยธรรม

อนึ่ง เธอเสนอให้จำกัดอำนาจของประธานาธิบดีลงเพื่อให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจในการบริหารงานอย่างเพียงพอ และปรับปรุงโครงสร้างของสำนักอัยการสูงสุดเพื่อให้ทำงานอยู่ในกรอบอำนาจตามกฎหมายเพื่อมิให้มีการใช้อำนาจมากจนเกินไป⁽⁷⁾ ประการสุดท้าย สิ่งที

เธอรีบดำเนินการ ก็คือ การพบปะกับหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านเพื่อสร้างความปรองดองภายหลังการเลือกตั้งเสร็จสิ้น

พิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง

ปัก กีนเฮเข้ารับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีของเกาหลีใต้อย่างเป็นทางการในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013 ท่ามกลางแขกผู้ทรงเกียรติทั้งจากภายในประเทศและผู้แทนคนสำคัญจากมิตรประเทศทั่วโลกจำนวนมากที่เข้าร่วมแสดงความยินดีในพิธีอันทรงเกียรติ

ผู้นำคนใหม่ได้ปราศรัยต่อคนเกาหลีว่า “จากการที่ดิฉันเข้ารับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีในวันนี้ ดิฉันปรารถนาที่จะเป็นศักราชใหม่ที่เต็มไปด้วยความหวัง ด้วยการนำความประสงค์ของประชาชนไปสู่ความยิ่งใหญ่ทางเศรษฐกิจ ความสุขของปวงประชา และความรุ่งเรืองในวัฒนธรรม.. เราจะเขียนประวัติศาสตร์หน้าใหม่ที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ด้วยการรวบรวมระหว่างสังคมอุตสาหกรรมและประชาธิปไตยเข้าด้วยกันบนพื้นฐานจิตวิญญาณเราทำได้ (Can-do spirit) เพื่อเข้าสู่มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮันครั้งที่สอง (Second Miracle on the Han River)..⁽⁸⁾ ในขณะที่เดียวกัน ปัก กีนเฮประกาศว่า เธอจะไม่ลืมที่จะนำผู้ออกเสียงเลือกตั้งจำนวนร้อยละ 48 ที่ไม่ได้เลือกตัวเธอให้เข้าร่วมในกระบวนการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันทุกคน ส่วนการหารือทวิภาคีกับนายกรัฐมนตรีของไทยนั้น ได้บรรลุข้อตกลงที่จะสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดมากขึ้น ร่วมเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ระหว่างกัน และขยายการค้าให้ถึงสามหมื่นล้านเหรียญภายในปี ค.ศ. 2016 ⁽⁹⁾

ที่มา: [Korea Times](#) (Yonhap News)

ความส่งท้าย

การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้เป็นบทพิสูจน์อีกครั้งหนึ่งว่า การเมืองของเกาหลีใต้ได้ก้าวหน้าไปสู่การปกครองระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบอีกขั้นหนึ่ง ที่ได้ใช้กลไกทางการเมืองดำเนินการเปลี่ยนผ่านผู้นำประเทศโดยปราศจากอำนาจมืดหรืออิทธิพลนอกกฎหมายเข้ามาก้าวท้าวหรือแทรกแซงระบบการเมือง เมื่อมองภาพรวมแล้ว จะเห็นได้ว่าการเมืองเกาหลีใต้บรรลุถึงขั้นสูงในระบอบประชาธิปไตย แม้จะมีปัญหาทางจริยธรรมอยู่บ้าง เช่น มีการประกาศอย่างเปิดเผยที่จะร่วมมือกันกีดกันมิให้นักการเมืองฝ่ายตรงกันข้ามได้รับเสียงสนับสนุนด้วยการใช้วิธีการ “ฮั้ว” ทางการเมือง ทำผิดการเลือกตั้ง และการทะเลาะเบาะแว้งถึงขั้นทำร้ายกันในรัฐสภา ดังนั้น ผู้นำที่ได้รับเลือกคนใหม่ได้ประกาศอย่างชัดเจนว่าจะพยายามผลักดันทำให้ระบบการเมืองโปร่งใสและเป็นไปตามแนวทางประชาธิปไตยที่ดีขึ้น

ประการสุดท้าย ผู้หญิงเกาหลีได้สร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ในสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ด้วยการได้รับความไว้วางใจจากผู้มีสิทธิออกเสียงมากกว่าครั้งที่เลือกให้เธอเป็นประธานาธิบดี ดังนั้น ทุกอย่างก้าวของเธอจะเป็นที่จับตามองของคนทั่วโลกว่า ผู้หญิงคนนี้จะสร้างมหัศจรรย์อะไรต่อไปภายหลังจากที่เธอเข้ารับบริหารประเทศอย่างเป็นทางการ

ประมวลภาพของปัก กึนเฮ

In this undated handout photo, president-elect Park Geun-hye plays with her father and then-president

Park Chung-hee and her mother Yuk Young-soo along with her younger brother and sister in Seoul, sometime in the 1960s.

Left: Park (in white dotted circle) with her classmates on an excursion in middle school;

Right: Park plays the guitar sometime in the 1960s, when she was in high school.

Park leaves Cheong Wa Dae after her father's funeral in November 1979. He was assassinated by his security chief after a drinking session.

Left: Park in her 20s; Right: Park, then chairwoman of the Grand National Party, brings her party's signboard to the new headquarters in March 2004, when she moved it to a tent in a bid to remake the party.

ที่มา: Chosun Ilbo.com ประจำวันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 2012.

เชิงอรรถ

1. ดำรงค์ ฐานดี, การเมืองเกาหลี. หนังสืออ่านประกอบวิชาสังคมและวัฒนธรรมเกาหลี (AN 353 (S)) กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546, หน้า 236-348.
2. Kang Hyun-kyung, "Why Park Geun-hye is Steadfast on Primary Rules," Korea Times. 26 June 2012; Kang Hyun-kyung, "Are Koreans Ready for Woman President?" Korea Times. 11 July 2012; Kang Hyun – kyung, "If Rep. Park Guen-hye Wants to be President," Korea Times. 9 July 2012; "Park's Campaign May Jolt Korea's Male-dominated Society: Report," Korea Times. 11 July 2012.
3. Kang Hyun-kyung and Jun Ji-hye, "Do Women Favor Female Candidates?" Korea Times. 19 November 2012.
4. "Official Campaign Start in Close Race," Korea Herald. 26 November 2012; Kang Hyun-kyung, "Park to Press Reform," Korea Times. 26 November 2012; Jun Ji-hye, "Who are 'unfabulus' 5?" Korea Times. 27 November 2012; Lee Samuel Songhoon, "Park Sells Policies for Middle Class in TV Forum," Korea Times. 27 November 2012; Jun Min-ho, "Candidates Fight TV Commercial War," Korea Times. 28 November 2012; Kim Tong-hyung, "Candidates Turning 'Negative'" Korea Times. 29 November 2012; Yi Whan-woo, "Park, Moon to Clash in 1st TV Debate," Korea Times. 3 December 2012; Kim Young-jin and Kim So-jeong, "Contain of Engage NK Leader?" Korea Times. 3 December 2012; Kim Tong-hyung, "Park, Moon Trade Jobs on Policy-oriented TV Debate," Korea Times. 10 December 2012; Lee Joo-hee, "Policymakers of Park and Moon Lock Horns over Economic Policies," Korea Herald. 11 December 2012.
5. Lee Kwang-ho, "Forms of N. Korea's Intervention in S. Korea's Election," Vantage Point. Vol. 35 No. 12 December 2012, pp. 22-25.
6. "North Korea Launches Rocket in Defiance of International Criticism," Japan Times. 12 December 2012; "DPRK Confirms Successful Satellite Launch," China Daily. 12 December 2012; Jethro Mullen and Paul Armstrong, "North Korea Carries out Controversial Rocket Launch," CNN.com 12 December 2012; Editorial, "Path to Asia Era," Korea Herald. 13 December 2012.

7. Yi Whan-woo, "Can Park Make Good on Reform Promises?" Korea Times. 20 December 2012; Herald Staff "What Park Pledged to Do as President," Korea Herald. 20 December 2012; Kim Tong-hyung, "Our Madam President Elect," Korea Times. 20 December 2012; "Park Geun-hye Elected Korea 1st Female President," Chosun Ilbo. 21 December 2012; Editorial, "Ms. Park Returns to the Blue House," Japan Times. 21 December 2012; Zhang Yunbi, "ROK's President-Elect Seeks Better Ties," China Daily. 21 December 2012.
8. Park Geun-hye, "Opening a New Era of Hope," Korean Times. 25 February 2013; Editorial, "Pursuit of Happiness," Korea Herald. 25 February 2013; Chang Jae-soon, "Park to Take Oath as South Korea's New President," Yonhap News. 25 February 2013.
9. "ปูหาหรือปธน. ห่วงเกาหลีซึ่ซึ่มีน ประสานเสียงเพิ่มบทบาทสตรีทุกด้าน," ไทยรัฐ. 26 กุมภาพันธ์ 2556; "ยิ่งลักษณ์หาหรือทวีภาคีผู้นำโสมขาว ร่วมเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ซึ่ซึ่ชมนโยบายกองทุนบทบาทสตรีไทย," มติชน. 25 กุมภาพันธ์ 2556.

ภาคผนวก 3 ปฏิทินการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์และชีปนาวุธของเกาหลีเหนือ

- ค.ศ. 1957 โครงการนิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือเริ่มก่อตั้งขึ้นเพื่อตอบโต้สภาความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาที่อนุญาตให้เกาหลีใต้ติดตั้งอาวุธนิวเคลียร์และชีปนาวุธ เกาหลีเหนือดำเนินการขุดก่อสร้างที่พิักใต้ดินเพื่อปกป้องจากการโจมตีด้วยอาวุธนิวเคลียร์จากเกาหลีใต้
- ค.ศ. 1963 เกาหลีเหนือร้องขอให้สหภาพโซเวียตช่วยพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ให้ แต่ได้รับการปฏิเสธ อย่างไรก็ตาม โซเวียตได้ช่วยเกาหลีเหนือพัฒนาโครงการพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ รวมทั้งช่วยฝึกนักวิทยาศาสตร์สาขา นิวเคลียร์ให้ด้วย
- 12 กันยายน 1985 เกาหลีเหนือลงนามในสนธิสัญญาไม่แพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์
- 31 ธันวาคม 1991 เกาหลีเหนือ-ใต้ ทำข้อตกลงให้คาบสมุทรเกาหลีปลอดจากนิวเคลียร์
- ค.ศ. 1994 ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองของสหรัฐ ตรวจพบว่า เกาหลีเหนือพัฒนาโครงการนิวเคลียร์และสามารถผลิตระเบิดนิวเคลียร์ได้หนึ่งหรือสองลูก แต่เกาหลีเหนืออ้างว่า เป็นโครงการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ สหรัฐฯ จึงเจรจากับเกาหลีเหนือเพื่อให้ระงับโครงการดังกล่าว และจะช่วยเหลือสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำ 2 โรงเพื่อทดแทน โดยจะของบประมาณจาก สภาคองเกรสออกเงินช่วยเหลือปีละ 20-30 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นเวลาราว 10 ปี
- 8 กรกฎาคม 1994 คิม อิลซุง ประธานาธิบดีของเกาหลีเหนือถึงแก่อสัญกรรมที่กรุงเปียงยาง
- ค.ศ. 1995 สหรัฐฯ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ตั้งองค์กร KEDO (Korean Energy Development Organization) เพื่อร่วมสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำ แต่โครงการนี้ไม่ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะรัฐสภาสหรัฐไม่อนุมัติเงินช่วยเหลือ
- 31 สิงหาคม 1998 เกาหลีเหนือทดลองยิงชีปนาวุธเตปโดลงข้ามประเทศญี่ปุ่น
- 27 ธันวาคม 2002 เกาหลีเหนือขับไล่เจ้าหน้าที่ตรวจสอบขององค์การปรมาณูสากลออกนอกประเทศ
- 10 มกราคม 2003 เกาหลีเหนือถอนตัวออกจากภาคีสันธิสัญญาไม่แพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์
- 27 สิงหาคม 2003 การประชุมทุกฝ่ายครั้งที่หนึ่ง

- 28 เมษายน 2003 สภาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้ออกกฏบัตร 1540 บทที่ 7 โดยระบุว่า การแพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์และการส่งออก (รวมทั้งจรวดและซีปนาวุธ) เป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงของโลก
- 25 กุมภาพันธ์ 2004 การประชุมทุกฝ่ายครั้งที่สอง
- 24 มิถุนายน 2004 การประชุมหกฝ่ายครั้งที่สาม สหรัฐฯ เสนอการส่งน้ำมันดิบเพื่อแลกกับการยกเลิกโครงการนิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือ
- 10 กุมภาพันธ์ 2005 เกาหลีเหนือประกาศว่า สามารถผลิตระเบิดนิวเคลียร์ได้แล้ว
- 26 กรกฎาคม 2005 การประชุมหกฝ่ายครั้งที่สี่รอบแรกเริ่มขึ้น
- กันยายน 2005 สหรัฐฯ आयัตทรัพย์สินของรัฐบาลเกาหลีเหนือในธนาคารที่มาเก่าและอีก 8 บริษัทที่ดำเนินกิจการที่ผิดกฎหมาย
- 19 กันยายน 2005 เกาหลีเหนือตกลงยกเลิกโครงการนิวเคลียร์ทั้งหมดเพื่อแลกกับความช่วยเหลือในการก่อสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำและการยุติการข่มขู่จากสหรัฐฯ
- 9 พฤศจิกายน 2005 การประชุมหกฝ่ายครั้งที่หกประสบกับความล้มเหลว
- 4-5 กรกฎาคม 2006 เกาหลีเหนือทดลองยิงซีปนาวุธพิสัยไกล 7 ลูก และพิสัยไกลเตไปดอง 2 หนึ่งลูก
- 15 กรกฎาคม 2006 สภาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติลงมติที่ 1695 ปรณามการยิงซีปนาวุธ
- 9 ตุลาคม 2006 เกาหลีเหนือประกาศว่า ได้ทำการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ใต้ดินได้สำเร็จ
- 14 ตุลาคม 2006 กรรมาธิการความมั่นคงมีมติว่า 1718 คว่ำบาตรเกาหลีเหนือและห้ามทำการค้าขายอุปกรณ์ เคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ชีวภาพที่เกี่ยวข้องกับอาวุธนิวเคลียร์กับเกาหลีเหนือ
- 18 ธันวาคม 2006 การประชุมหกฝ่ายครั้งที่ห้า
- 19 มีนาคม 2007 การประชุมหกฝ่ายครั้งที่หก บรรจุข้อตกลงการแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือ
- กรกฎาคม 2007 ฐานการผลิตนิวเคลียร์ของเปียงนงของเกาหลีเหนือได้ปิดตัวลงและเจ้าหน้าที่ IAEA เดินทางเข้าไปตรวจสอบ
- 30 พฤษภาคม 2008 เกาหลีเหนือทดลองยิงซีปนาวุธพิสัยไกลไปยังทะเลเหลือง

- 26 มิถุนายน 2008 สหรัฐฯ ประกาศยกเลิกการคว่ำบาตรต่อเกาหลีเหนือและจะลบชื่อออกจากการเป็นชาติก่อการร้าย
- 19 กันยายน 2008 เกาหลีเหนือประกาศว่าจะกลับมาปรับปรุงและดำเนินการฐานการผลิตนิวเคลียร์ของเปียงนีกครั้งเพราะสหรัฐฯ ไม่ได้ลบชื่อออกจากการก่อการร้าย
- 8-12 ธันวาคม 2008 การประชุมหกฝ่ายล้มเหลว
- 5 เมษายน 2009 เกาหลีเหนือประสบความสำเร็จในการยิงจรวดนำดาวเทียมขึ้นสู่วงโคจรโลก ในขณะที่ชาติตะวันตกอ้างว่าเป็นการทดลองยิงขีปนาวุธพิสัยไกล-เตปดอง 2
- 29 เมษายน 2009 มติที่ 1718 ของคณะกรรมการคว่ำบาตรประกาศอายัดทรัพย์สินของเกาหลีเหนือ
- 25 พฤษภาคม 2009 เกาหลีเหนือทดลองระเบิดนิวเคลียร์ใต้ดิน ทำให้สภาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้ประณามว่า เป็นการกระทำที่ขัดต่อมติที่ 1718
- 12 มิถุนายน 2009 สภาความมั่นคงได้ลงมติที่ 1874 ประณามการทดลองระเบิดนิวเคลียร์และเพิ่มบทลงโทษด้วยการตรวจสอบสินค้าของเรือที่เข้าออกของเกาหลีเหนือ และเรือของเกาหลีเหนือในน่านน้ำสากล
- กลางเดือนมิถุนายน 2009 สงสัยว่าเรือเกาหลีเหนือลักลอบส่งอาวุธไปให้พม่า และถูกบังคับให้แล่นเรือกลับ
- 4 กรกฎาคม 2009 เกาหลีเหนือทดลองยิงขีปนาวุธ 7 ลูกจากฐานยิงภาคตะวันออกของประเทศ
- 8 กันยายน 2009 สหรัฐฯ อายัดทรัพย์สินของเกาหลีเหนือเนื่องจากเจ้าหน้าที่กรมพลังงานนิวเคลียร์เชื่อว่าเกาหลีเหนือยังคงดำเนินการโครงการขีปนาวุธ
- 24 กันยายน 2009 สภาความมั่นคงของสหประชาชาติได้เข้าพบประธานาธิบดีโอบามาของสหรัฐฯ และประกาศมติที่ 1887 ประณามเกาหลีเหนือในโครงการนิวเคลียร์และโครงการขีปนาวุธ รวมทั้งการดำเนินการแพร่กระจายอาวุธนิวเคลียร์
- 12 ตุลาคม 2009 เกาหลีเหนือทดลองยิงขีปนาวุธพิสัยไกลจำนวนหลายลูกไปยังชายฝั่งตะวันออกของประเทศ

- 11 ธันวาคม 2009 ประเทศไทยยึดเครื่องบินที่ชนอาวุธและอุปกรณ์ทางทหารจำนวน 35 ตัน จากประเทศเกาหลีเหนือที่สนามบินดอนเมือง อันเป็นการขัดต่อมติที่ 1874 ของสภาความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติ
- 26 มีนาคม 2010 เรือรบชื่อ โซนันของเกาหลีใต้ถูกระเบิดทอร์ปิโด ซึ่งคาดว่าเป็นของ เกาหลีเหนือยิงจนจมลง ทำให้ลูกเรือหลายสิบคนเสียชีวิต
- 23 พฤศจิกายน 2010 ทหารเกาหลีเหนือยิงปืนใหญ่ถล่มเกาะเยียนเปียงของเกาหลีใต้ ทำให้มี ผู้เสียชีวิตหลายคน
- 19 ธันวาคม 2011 นายคิม จองอิล ผู้นำเกาหลีเหนือถึงแก่อสัญกรรม และได้ส่งผ่านอำนาจ ในการปกครองประเทศให้แก่ นายคิม จองอึน บุตรชายคนเล็กวัย 29 ปี
- 13 เมษายน 2012 เกาหลีเหนือปล่อยจรวดส่งดาวเทียมขึ้นสู่วงโคจรโลก แต่ประสบความสำเร็จ ล้มเหลว ประเทศตะวันตกและสภาความมั่นคงได้ประณามเกาหลีเหนือ โดยระบุว่า เป็นการทดลองยิงขีปนาวุธพิสัยไกลอันจะนำไปสู่การพัฒนา ดิดหัวรบนิวเคลียร์ อันเป็นการขัดต่อมติที่ 1718 และ 1874
- 12 ธันวาคม 2012 เกาหลีเหนือประสบความสำเร็จในการปล่อยจรวดส่งดาวเทียมขึ้นสู่วงโคจร โลก สภาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้ออกประณามเกาหลีเหนือว่า ทำการขั้วยุให้เกิดความตึงเครียดบนคาบสมุทร ขัดต่อมติห้ามการยิง จรวดซึ่งคาดว่าเป็นการพัฒนาเป็นขีปนาวุธพิสัยไกล
- 12 กุมภาพันธ์ 2013 เกาหลีเหนือได้ทดลองระเบิดนิวเคลียร์ใต้ดิน ขนาด 6-7 กิโลตัน ซึ่งมี ขนาดใหญ่กว่าเมื่อปี ค.ศ. 2009 (2 กิโลตัน) และ 2006 (1 กิโลตัน) แต่ น้อยกว่าระเบิดนิวเคลียร์ที่ถล่มเมืองฮิโรชิมาในปี 1945 (15 กิโลตัน)
- 7 มีนาคม 2013 สภาความมั่นคงแห่งองค์การสหประชาชาติได้ลงมติที่ 2094 ประณาม และคว่ำบาตรด้วยมาตรการที่รุนแรงยิ่งขึ้นต่อเกาหลีเหนือที่ทดลอง ระเบิดนิวเคลียร์เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2013 โดยให้ชาติสมาชิกทำการ ตรวจสอบเรือและเครื่องบินทุกลำที่เข้า-ออกประเทศเกาหลีเหนือเพื่อ ค้นหาและยึดอาวุธและยุทธปัจจัยต้องห้าม รวมทั้งตรวจสอบและอายัด ทรัพย์สินที่เกาหลีเหนือทำธุรกรรมกับสถาบันการเงินในต่างประเทศ

รัฐบาลเกาหลีเหนือได้ปฏิเสธการยอมรับและปฏิบัติตามมติดังกล่าว และประกาศว่าจะยกเลิกสนธิสัญญาหยุดยิงที่ทำไว้กับกองทัพสัมพันธมิตรเมื่อปี ค.ศ. 1953 จะตัดการติดต่อทางโทรศัพท์สายด่วนกับรัฐบาลเกาหลีใต้ และจะโจมตีก่อนต่อสหรัฐฯ และเกาหลีใต้ด้วยอาวุธ
Weapon of Mass Destruction

ที่มา: Wikipedia; UN Security Council Report.

ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

www.ru.ac.th/korea